Akbaba

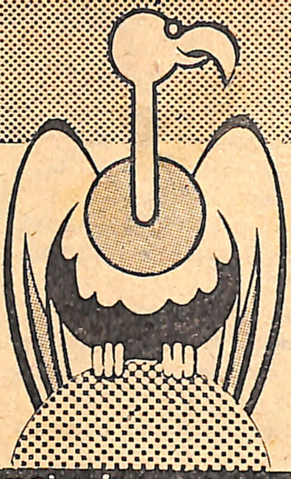

İnönü — Ha gayret çocuklar, ufukta ferahlık göründü!

EN
FAZLA
İKRAMİYE
VEREN
BANKA
TÜRKİYE
İŞ
BANKASI
paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

Faal - 2615 - 89

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rıfat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Sümer Sümer, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 45
7 Haziran 1962
YIL : 40

※

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İMRENDİĞİM ADAM!

BİR adama imrendim!.. Kim mi bu adam?.. Yok canım, altmış altı şirketin ortağı sayın Vehbi Koç değil!.. Yok canım, Elisabeth Taylor'u peşinden sürükleyen beyaz perde çapkını Richard Burton da değil!.. Bilemediniz efendim, politikamızın sabır taşı İsmet İnönü de değil!.. Nafile yorulmayın, bileği bükülmez güreşçimiz Hâmit Kaplan da değil!.. Değil, değil, değil, her gün keyfine göre demeç veren, iyi yürekli, rahat gönüllü Cumhurbaşkanımız Cemal Gürsel de değil!..

Ben bir kaatili kıskanıyorum!.. Ama öyle meyhanede hasmını bıçaklamış, kendisinden yüz çeviren dostunu yere sermiş, para için komşusunu boğmuş, odasına kapattığı küçük kızı doğramış, hani şu her gün birkaç çeşidini gördüğümüz sıradan kaatil değil bu... Bu kaatil, çağdaş insanlığın yüzünü kızartan bir kaatildir... Bu kaatil, Neron'u kıskandıracak bir politika sadistidir. Bu, sırmalar, nişanlar içinde bir kumandan, bir generaldir. Bu, hürriyet için döğüşmüş bir milletin askeridir...

Adı mı?.. Onun Salan olduğunu hepiniz billyorsunuz elbet!

Salan!.. Fransızcada bu adın özel bir anlamı var mı, bilmiyorum. Ama, Türkçenin «salmak» kökünden geldiğini savunursam, pek aykırı bir iş yapmış olmam, değil mi?..

Salan, kendi hükûmetine karşı isyan etmiş bir generaldir... Atatürk'ün, bütün bağımsız milletlere ışık tutan meşalesiyle ışımış Cezayir'i, yıllarca ateşe verdi, kana buladı, çığlığa boğdu!..

Cezayir'de, askerle asker, silâhla silâh döğüşmüyor. Cezayir'de döğüşen, bomba ile yumruktur. Çıplak göğüsle makineli tüfektir. Yiğitle kancıktır!

Salan, dünyanın nefreti önünde, on parmağından akan kahraman kanlariyle Fransa'nın yüzünü kızartan adam.. Gizli ordunun, âsî ordunun başı!

Bu adam, sonunda yakayı ele verdi. Hapse tıkıldı. Adaletin huzuruna çıktı... Ve yüz binlerin kaatili, ölüm cezasından kurtuldu!

Şimdi, tıkıldığı zindandan, hâlâ gizli emirlerle Cezayir mezbahasını işletiyormuş!

İşte kıskandığım, işte imrendiğim adam!..

Yüzüme, belki hayret, belki korku dolu gözlerle bakıyorsunuz, değil mi?..

— Nesini kıskanıyorsun bu kaatilin?..

Benim mürekkebe banan kalemim, onun insan kanına banan kılıcı değil elbet... Bu kalem, o kılıcı kıskanamaz.

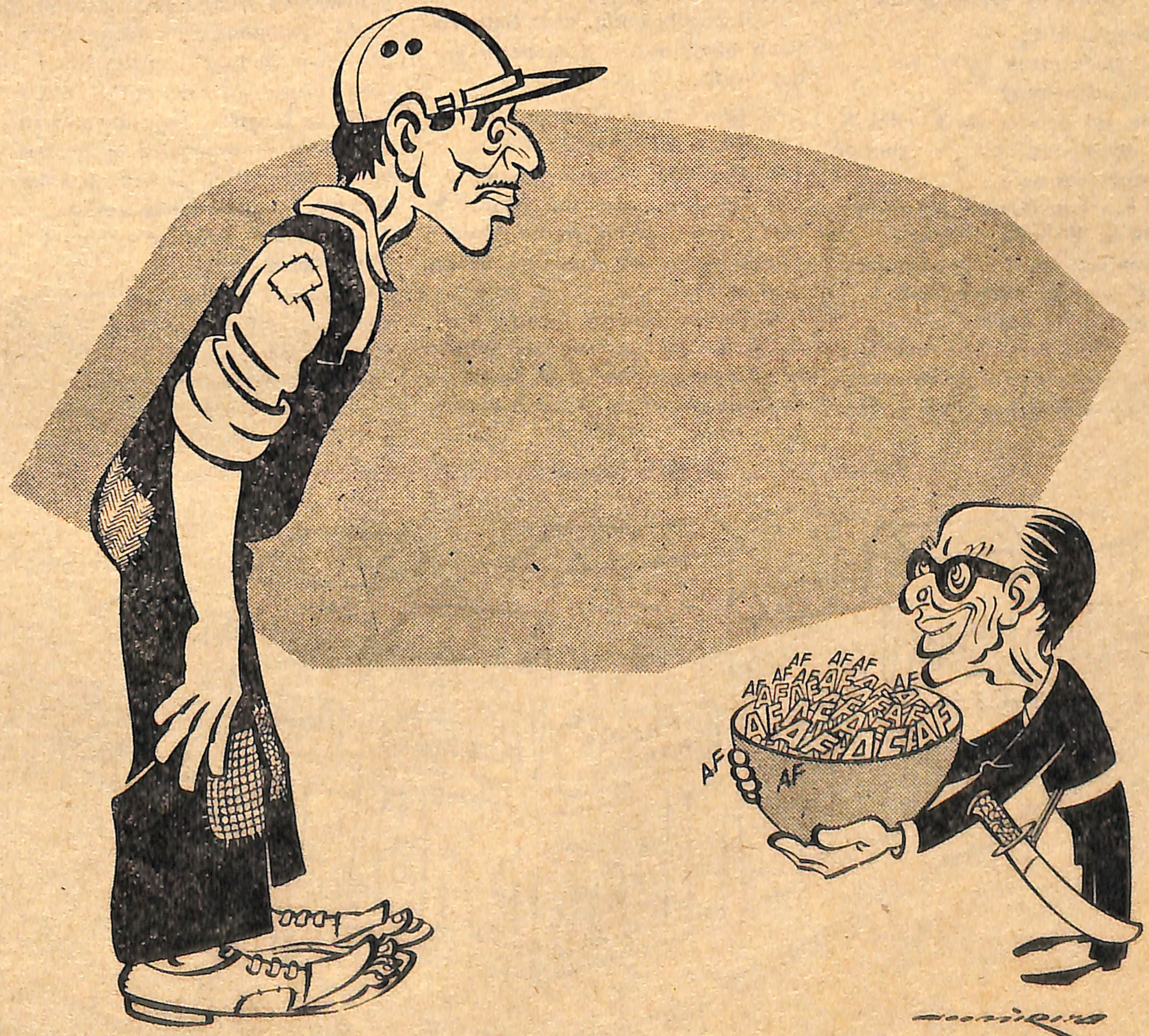
Benim kalbim... Bırakalım birbirini kovalayacak zıt karşılaştırmaları.. Kıskandığım şey, imrendiğim şey sacede onun mahkeme huzurunda, dimdik, sarsılmadan, titremeden söylediği, kılıç şakırtısı kadar sert iki kelimedir:

«— Ölüme hazırım!»

Nasıl imrenmeyim, nasıl kıskanmayım ki, bu iki kelimeyi bizim Yassıada'nın beşyüz ağzından biri, bir teki söyliyemedi!

Tuh!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

İşçi — Af karın doyurmaz...
Gümüşpala — Hadi, hadi, bir ye de bin şükret!

Bu Demokrasiyi Yaşatacağız...

Adnan Veli

İLKİN kapıyı açtı. Onun ardında, kapı çerçevesine gerili kilimi aralayıp başını içeriye uzattı:

— Ağam, dedi, gusura galma, gayfeni gettim..

— Gir içeri...

Adam, iki büklüm kapıdan girdi. Köşe minderine bağdaş kurup oturmuş, eli çubuklu Ağa'ya doğru ilerledi. Tepsinin içindeki cezveyi alıp fincana boşalttı. Ağa'ya buyur etti.

Ağa, bir eliyle pos bıyıklarını sıvazlarken, öbür eliyle fincana uzandı:

— Emniyet Âmirine haber saldın mı Kerim?... dedi.

— Saldım ağam...

— Sahat gaçta çığırdın?...

— Sahat dörtte muhakkak burda bulunsun didim... Birazdan gelir belkim.

— Dışarıda kim var ki?...

— Samanoğullarından Tevfikgil gelmiş. Ramazan Dayı gelmiş. Çopur Sülman'ın gaynı İprâm gelmiş. Bir de Nahiyeden Şevket gelmiş.

— Hangisi bu?...

— Nahiyede evrak kâtibi var ya...

— Ne istiyormuş?...

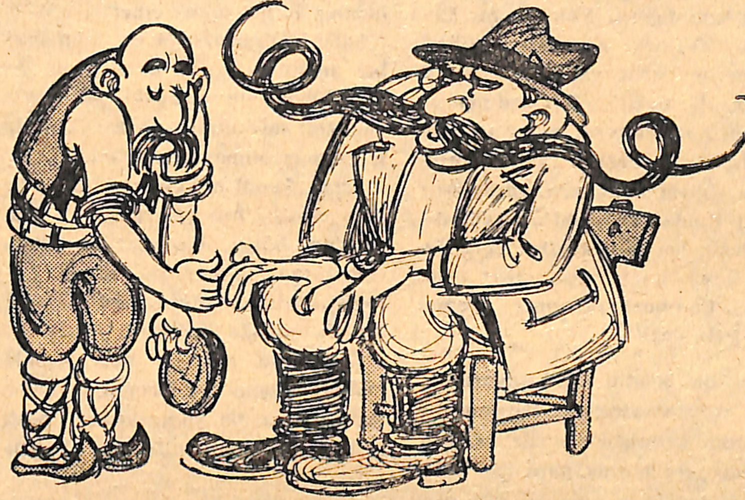
— Bir yol Ağama varıp elini öpeyim diyesiymiş, bir de güççük maruzatlığı varmış...

Şerif Ağa kahvesinden bir yudum aldı. Biraz düşündü. Sonra:

— Emniyet Âmiri gelmeden çığır şunların hepisini burıya ,dedi.

— Emredersin ağam...

Kerim çıktı. Şerif Ağa, bıyıklarını yukardan aşağıya gene sıvazlamıya başladı. Kahvesinden bir yudum daha aldı, cigarasından da bir nefes çekti.

Biraz sonra Kerim, kapıya gerili kilimi araladı. Ağa'nın ziyaretçileri teker teker içeriye girdiler. Tevfikgil en öndeydi. Varıp Ağa'nın koskoca gümüş yüzüklü elini, yere diz çöküp öptü. Ağa:

— Buyur bakalım, dedi, Satır Halanın büyütmesi... Nirlerdesin güzden beri?...

— Adana'daydım Ağam...

— Nittin Adana'da?...

— Madende çalıştım Ağam...

— Buranın suyu mu çıkmış kilen?... Senin soyun sopun Ağa'dan ekmek yimiş de, sana mı galmamış rızık?...

— Vardım döndüm Ağam...

Şerif Ağa, karşısındaki mindere oturmasını ona eliyle işaret etti. Onun ardından, Ağa'nın önünde Çopur Süleyman'ın kaynı İbrahim yere vardı:

— Vir mubarek elini öpem ağam...

— Sen misin İprâm?...

— Benim Ağa...

— Ben sana el virmem.

— Nittim sana ben?...

— Duyduğuma nazaran, sen gaymakamdan yanaymışşın...

— Hangi gaymakamdan?...

— Tuzluca'ya sürdüğüm gaymakamdan...

— Estağfurullah ağam... On dene gaymakam gurban olsun sana... Gaymakam didiğin bu melmekette çok bulunur, emme Ağa didiğin gaç dene var ki?... Sen olmasan biz nasıl ekmek yirik?...

— Hah, en nihayet bunu da ağnadınız... Lan sizin gibilere ekmek yidirmemek ilâzım emme, bereket virsin vicdanım müsaade etmiyor. Bir gaymakamdır dutturdunuz.. Nesi varmış gaymakamın?... Mazarratlıktan başga?... Öyle gaymakamlara galsa, müslümanlık bu melmeketten tüm silinir... Otur bakalım şu yana... Sen ne geldin Şevket?...

— Efendim, rahatsız ettiğim için özür dilerim...

— Otur... Hepinizinen ayrı ayrı gonuşcem... Ramazan dayı sen da geç şu yana... Eh, eyisiniz işallah?..

— Hepten duacıyız ağam...

— Len Ramazan dayı!... Sana şu gomilisliği kim öğretti?... Gazata muharrirlerinden mi öğrendin bu gomilisliği?...

— Hangi gomilisliği dayı?..

— Ağalar başımızdan getsin dimek, ne dimek?... Gomilislik nasıl olurmuş ağnatsana bana bir kez...

— Ben bilmem ki dayı...

— Senin gursağında Ağa'nın ekmeği mi var, yoğsam domuz külbastısı mı var?...

— Ağa'nın ekmeği var helbette...

— Ne deyi Şaban'ın gayfesinde «Ağalar başımızdan galksın» dimişsin?...

— Tövbe vallaha ağam... Uydurma iftirası bu...

— Misaf'a el basan mı?...

— Vallaha basarım...

— Bak oğlum, diyneyin beni... Bu son zamanların mefsedetlikleri icat olduktan sonra, Ağalara garşı da yılanlık başladı. Bu hökûmatı yapan, her bir işi meydana getiren, melmeketin eyiliğine çalışan Ağaların gıymatını ağnamıyanlar, bu melmeketi sevmiyenlerdir. Temsil, Cenabı Mevlâm bunca toprağı, tarlaları yarattıysa, bunu sırf ağalar için yarattığını kitap yazar. Irmağı da, dereyi de Ağalar için yarattığını yazar. Şincik, dereyi Ağanın elinden alalım, toprağı da alalım, dirlermiş. Len kâfirler, Allah'tan gorkmamısınız?... Cenabı Mevlânın emrine garşı geline mi bilir?...

Ramazan Dayı boynunu büktü:

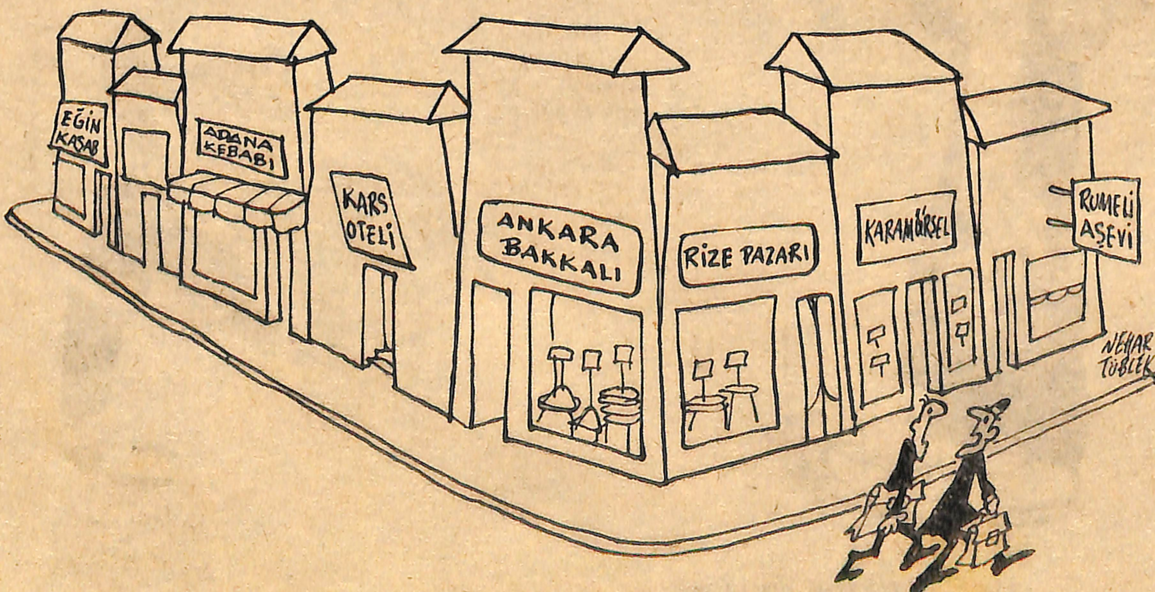
— Tövbe Yârappim...

— Biz bu melmekette Demokrâsiyi gurduk. Seçimini yaptık ,meppusunu senatocusunu seçtik, idare olup gidelim deyi uğraşırkene, bi dakım itler çıkıp da toprak da toprak deyi tepinmenin hiç bir lüzomu var mı ki?... Gözlerini toprak doyursun deyyusların... Sankim bu demokrâsiyi toprak için gurduk. Şincik kulak virin bana... Bu melmekette Ağa'ya, Şıh'a garşı duran kâfirdir, gomilistir. Bu herifler, Ağa'yı düz vatandaş deyi gabul idiyorlar. Düz vatandaş olduktan kelli, at sineği gadar vatandaş var. Milyonunan var. Gosgoca melmekette yüz Ağa, yüz elli Ağa var, onun da gıymatını bilmezler deyyuslar. Di bana: Ağaları galdırıncek ne olcek?... Vergi memuru gelip tepende boza bişirir, candırması gelir, nezarete atar, gıtlığı olur, hökûmat buğday viremez, mahkemesi olur, adamı mapusa dıkarlar. Ağa olmayıncek elinizden kim dutar sizin?... Cüvap virin bana...

Hepsi başını önüne eğmiş, dinliyordu. Samanoğullarından Tevfikgil, boynu bükük cevap verdi:

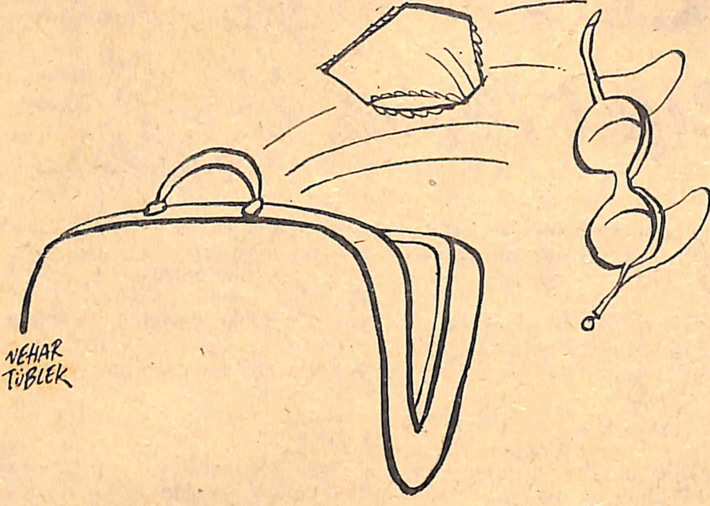
— Sen gayrı onların gusuruna bakma ağam... Muzur adam her daim cezasını bulur. Benim senden bir insaniyetlik talebim var. Ziraat Pangası 57 nin bakiye borcunu bir haftaya gadar pangaya yatır deyi bir kâhat yollamış adiresime... Bizde şincik para nirde?... Sen bu işi bir yoluna gomazsan, iki öküzün ikisini de hacize alıyormuş. Gayrı üst yanını sen bilirsin... Ziraat Pangasına emir mi virin, yoğsam An-

«İstanbulluluk vergisi» alınacak. (Gazeteler)

— Müdüre söyliyelim, iki tahsildar yetmiyecek!

Hacıların bavullarından kadın çamaşırları çıktı. (Gazeteler)

— «Çok hacıların çıktı haçı...»

gara'ya bi telifon mu çekin, gayrı ne ilâzımsa yap... Güze gader bu borcu geri bırak...

— Ziraatten mi kâhat geldi?...

— He ye...

— Orıya emir viririm ben...

Tevfikgil ayağa kalkıp Ağa'ya sokuldu. İki elini zorla yakalayıp bir kaç sefer öptü:

— Allah seni başımızdan eskik itmesin Ağam...

Ağa, asık suratıyla cevap verdi:

— Âmin...

Tevfikgil yerine otururken, Tahrirat Kâtibi Şevket konuştu:

— Sayın Ağam, bendeniz de küçük bir maruzatta bulunmak istiyorum. Biliyorsunuz bu kasabada yedi senedir hizmet ediyorum. Maaşım hâlâ 35 lira aslî maaş... İki defa terfie hak kazandım. Vekâlet, kadrosuzluk yüzünden beni terfi ettiremiyor. Kadro olmayınca da maaş zammı yapılamıyor. Onun için sizin vicdanınıza iltica ediyorum.

— Kim garışıyor bu işe?...

— İçişleri Bakanı...

— Ha, bizim Ahmet mi?... Ahmet'e emir viririm, golay iş o...

— Kanun müsait değilmiş de, o sebeple yapamıyormuş.

— Len oğlum, Ağa'nın lâfının garşısında ganunun lâfı mı olur ki?...

— Peki ağam, sen bilirsin...

— Bak, şunu zihnine eyicene yerleştir. Bu melmekette Ağa bir lâf didi miydi, o lâf muhakkak olur. Olmamasının gabili yok. Bu gader meppusu boşuna mı yolladık 'biz Angara'ya?...

— Doğru Ağam, ama şimdi bir lâf var... Anayasa'dan dışarı çıkılmıyormuş.

— Ben bu gaymakamı Tuzluca köyüne Anayasayınan attım. Bu hakkı Anayasa bana virmiş. Bu köyün ne gader ahalisi varsa, hepisini yere yatırır, Anayasayınan sopadan geçiririm, biliyon mu sen?...

— Sağol Ağam...

— Senin derdin nedir ki İprâm?..

— Dayı, gusura galma, benim de derdim var... Borcum pek ziyadelendi. Nasıl öderim bu parayı ben?.. Son bi borca daha girdim, bi dene Spor - Toto piyangosu oynadım. On üçünde, on ikisinde değelim ağa, on bir dutturayım, bana yeter...

— Golay iş ooo... Getir bana piyangonun bir suretini de fıslayıvereyim baldırı çıplakların elebaşılarına bi yol. Ona gore oyunculara tamim geçsinler...

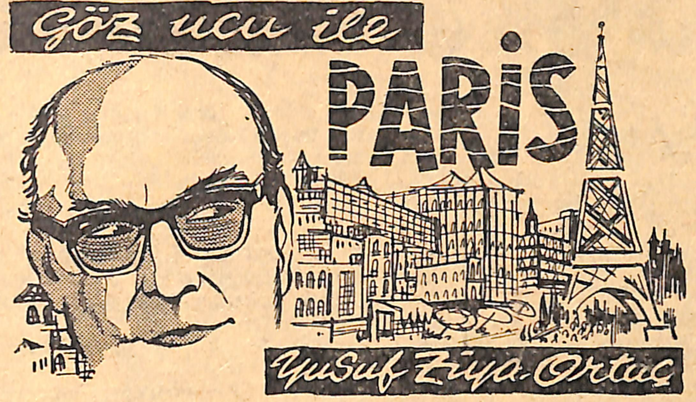
— Hay Allah ne muradın varsa versin Ağam...

— Hadi, varın çıkın dışarı şincik... Emniyet Âmiri gelcek, onunla da işim var azcık...

Ziraatçiler, yerlerinden kalkıp teker teker Ağanın ellerini öptüler. Odadan çıkarlarken Ağa onlara bir daha teminat verdi:

— Ağanıza güvenin, onun didiklerinden şaşmayın, rahat itmek için çaresi budur. Çünküm biz bu demokrâsiyi ya yaşatacağız, ya da öleceğiz...

Adnan VELİ

Pazarlık!

ROMAN edebiyatının büyük babaları Fransız'lardır. Ama Rus romanının salçasız lezzetini tadan, Fransız romanınla biraz fazla pudra, biraz fazla krem, biraz fazla ruj ve biraz fazla lâvanta yalamış olur. Boyası çoktur o güzelin!

Sahne edebiyatı denilince, hafızamızın ilk misafiri yine Fransızdır. Ayıplanacağımı bildiğim için kulağınıza fısıldayım: Ben onu da pek sevmem! Sahnedeki Fransız da, sokaktaki Fransız, salondaki Fransız gibi, kendinden fazla yaşar: Fazla gösterişli, fazla cakalı, fazla dilbaz!

E, Fransız sineması?.. Amerika'yı yarış dışı bile tutsak, yine ikinci olamaz... Yatak güzeli Brigitte Bardot'un kısrak beline kendileri bile doydular!

Ama Fransız terbiyesizliği, hâlâ dünya birincisi!... Ana vatanda Hitler ordularının çizmeleri altına serildikten, Cezair'de son sömürge savaşını kaybettikten sonra da bu milletlerarası başarıları devam ediyor!

Geçen mektubumda da yazmıştım: Eğer günün birinde Aire France ile uçacak kadar talihsiz iseniz, evde biraz kuru köfte, biraz soğuk tavuk, biraz peynir ekmek çıkınlatmadan yola çıkmayın!.. Bu açlık, kızımla benim ve arkadaşı Nüveyre Göktug'un, ödediğimiz kaç lira karşılığıdır, biliyor musunuz?. Tam on bir bin yüz lira!..

Onbir bin yüz liraya yedi saat aç!.. Bunu, nazik ve zarif SAS'ın, kibar ve saygılı KLM'in, güler yüzlü, cömert Pan Amerikan'in aklı almaz!.. Bu akıl, dünya yüzünde bir tanedir: Horoz aklı!

Bu gelişimde Paris bana bir şey daha öğretti: Otelde pazarlık!

Size adını, sokağını da yazayım: Hotel Gallia. Pierre Charron sokağı, Champs - Elysées...

Geçen yolculuğumda 67 yeni fraga kaldığımız bu otel, bu sefer yine ayni daireye 105 frank istedi.

Gece, yatağımıza girerken kararlıydık: Başka yer aramak için...

Ertesi sabah niyetimizi öğrenen müdür, ellerini oğuşturarak gürültülü diller döktü: Kirayı doksan franga indirdik!

Ama, yirmi dört saat sonra, yeni bir gösteri ile... Ne mi oldu?.. Bir indirme daha!. Şimdi yüzbeş franklık dairede yetmiş beş franga kalıyoruz!..

Bırakınız bizim Hilton'u, Divan'ı, Park oteli... Sirkeci otellerinde bile böylesine pazarlık yoktur!

Yalnız pazarlık mı?.. Böylesine bakımsızlık da yoktur.

Fransızlar, Almanların, İtalyanların yaşadığı Avrupada yaşamıyorlar!

— Alooo!...

— Alooo!...

Hastanecileeer!

Rıfat Ilgaz

Kısım'ların oralardan meydancıların sesi geliyordu:

«Makkemecileeer!.. Makkemecileeeer!..»

İlk çağırışlardı bunlar. Kimsede öyle kökten bir kıpırdanma yoktu. Ama ben traşımı çoktan olmuş, giyeceklerimi bayram çocukları gibi yatağımın üstüne sermiştim.

« Makkemecileeer!.. Kapı altına!»

Ben mahkemeci değil, hastaneci idim. Tam beş buçuk yılın altında çıkar yol arayan bağrı yanık bir göğüs hastası, umudu, bir hava tebdilinde kalmış, öksürüklü, tıksırıklı, tık nefes bir hasta... Evelallah ciğerime güveniyordum. Hangi heyete çıksam bu ciğer yüzümü kara çıkarmazdı benim. En azdan altı aylık hava tebdili vardı bu ciğerin.

«Hastanecileeeer!..»

Koğuşta benden başka bir hastaneci daha vardı: İbrahim. Bir haftadır Cerrahpaşa'ya gidip geliyordu. Bugün birbirimize ayakdaşlık edecektik. Belki de bilekdaşlık... Gardiyanların keyfi bilir. İster ikimizi bir çift palamut gibi ayni kelepçeye vururlar, ister tek tek takarlar bileğimize erkek bileziğini... Paşa gönülleri bilir.

«Hastanecileeeer!.. Kapı altına!»

Herifte ne ciğer vardı ya... İnsan bizim duruma düşünce anlıyor ciğerin değerini... Ama bugün bana ciğerin böylesi değil, tam benim ciğerim gibisi lâzımdı.

«Hastanecileeer!..»

Anladık be! Yavaş yavaş... Hadi ben hazırlandım, benimle iş bitmiyor ki... İbrahim'in de kalkması, giyinmesi lâzım. Ateş 39... Bir hafta önce daha dirice idi, hastaneye gide gele, kelepçeyle polikliniklere gire çıka turşuya döndü İbrahim!

«İbrahim kalk aslanım! Kalk da bir yüzünü yıka açılırsın!»

Açılacağı falan yok fakirin.

«İbrahim!»

Ses yok.

«İbrahim be!»

«Buyur!»

«Nasılsın İbrahim!..»

«Nafileyim, nafile...»

«Hele kalk... Bi helâya git, gel!..»

«Hastanecileeer! Geberdiniz mi be!»

O da nasıl söz... Çok şükür ben şöyle böyleyim ya... İbrahim'de iş yok... Sen bağırsan da bağırmasan da boşuna... Kalkacak gücümüz varsa kalkarız. Kapıya, değil başgardiyan... Azrail gelip dikilse hiçbir şey değişmez...

Konyalı köşedeki yatağından sesleniyor:

«Kaldırın şu garibanı be! Hey İbrahim, hele bir silkelen!..»

Bugün ya bevliyeye gidecek, ya asabiyeye... Ciğerleri sapır sapır dökülmüş bir hastanın bevliyede işi ne? Nesi var ki, nesini gösterecek... Ama usul böyle. Pantalonu fora edeceksin ister istemez.

Şoför Cemil canı tez adamdır, dayanamadı bu uyuşukluğa. Fırladı yatağından. İbrahim'in başucundaki pantalona yapıştı:

«Sokun şunun ayaklarını içine!»

Arnavut Şemsi gözlerinin çapağını yumruğunu ıslatarak temizledikten sonra telâşla kapıya doğru gitti geldi. Numaradan:

«Gardiyan geliyor!» diye seslendi koğuşa. İbrahim'in başını yastıktan kaldırması içindi bu dümen:

«Hadi aslanım!» dedi, «Cerrahpaşa doktorları seni bekliyor. Hazırlamışlar raporunu!»

Üstünden parça parça olmuş battaniyesini sıyırdı. Ensesinden yapışıp kaldırdı. İbrahimi güç belâ oturtmuştu kıçının üstüne. Başı önüne düşüvermişti. Çırpı gibi bacakları sallanıyordu karyoladan. Şoför Cemil bunları bir el çabukluğuyla pantalonun içine tıkıverdi. Arnavut Şemsi, yatağının altından postalları çekti çıkardı, parmağını kıvırmış, tak tak vuruyordu tabanlarına:

«Asrî de kıyak postal veriyor haaa!» dedi.

Çözdü bağlarını. Teker teker geçirdi İbrahim'in ayaklarına.

Karabük'ten gelmişti İbrahim. Ağır iş altında ezmişlerdi fakiri. Bir deri, bir kemik kalmadan yollamışlardı Sultanahmet Cezaevine...

Kasımpaşalı Enver erkenden kalkmış bir mektuba başlamıştı. Yazdığını yüksek sesle bir, bir daha okumazsa içi rahat etmezdi:

«Nonoşum! Şurda ne kaldı. Bir gün bu nâletlenmiş zindan kapıları ardına kadar açılacak... Zeliha'sına kavuşan Hazreti Yusuf gibi koşacağım senin kollarına!»

Bir sigara yaktı. «Nasıl, kıyak mı?» der gibilerden yüzüme bakıyordu.

«Kime bu mektup?» dedim. «Üsküdarlıya mı?»

«Yok aaabi, Hasköylüye!»

«Yahu bu Hazreti Yusuf dalgasını yazmamış mıydın sen Hasköylüye?»

«Hem de kaç kere...»

«Olur mu temcit pilâvı gibi?»

«Onlar pişkin kızlardır. Mektup olsun da onlara, içinde ne olursa olsun!»

Sonra düşünür gibi baktı gözlerimin içine:

«Dört sene bu aaabi... Er geç bitecekti yazdıklarım. Gene al baştan edecek değil mi idim? Boş ver sen aabi... Hele bitireyim de... Atıver hastanenin kapısındaki kutuya!..»

Başladı bıraktığı yerden yazmağa:

«Ne kaldı şurda nonoşum! İki sene değil mi?.. Çoğu gitti, azı kaldı.»

Şoför Cemil:

«Ulan tavuk gibi yedin bitirdin cezayı be! İki sene sağına yattın, iki sene soluna. Bir de baktın ki iki senecik kalmış geriye... Sana ceza mı dayanır be!..»

«Haydi hastaneciler! Kapı altına!»

Başgardiyanın sesi idi bu...

«Haydi İbrahim bi davran!» dedim. «Koluma gir de gidelim!»

İbrahim işliklerinin içinde kaybolmuştu sanki... Yumruk kadar kalan yüzünü kasketi büsbütün kapatmıştı. Nalçalı, kabaralı postallarını sürüye sürüye yürüyordu.

Şemsi:

«Hey anam!» dedi, «Gemi gibi postallar... Asrî de postal veriyor haaa...»

Sabah sabah bulmuştu kafayı. Köfte Mustafa malsız bırakmıyordu hastaneyi bugünlerde! Ufaktan ufaktan geçiyordu dalgasını:

«Hadi aslanım!» diyordu, «Kafadan bir sene! Cebinde bil hava tebdilini!»

Metin'in aklı yatmıyordu bu işe:

«Avucunu yalar İbrahim!» diyordu, «Doktorların zarına bakmazsa zor yapışır hava tebdiline! Bu garibanın ağzı var, dili yok... Rüşvet vermek de bir hüner. Hişt!.. Babasını asan Çingene geliyor... Bugün nöbetçi gardiyan o!»

Kapı altının meydancısı girdi İbrahim'in koluna... Nöbetçi gardiyan çalımiyle göründü karşıdan. Bir bana baktı, bir de İbrahim'e... Teker teker mi vursun, yoksa ikimize birden mi?..

«Yanaşın şöyle yanyana!» diye bağırdı bize.

Haklı idi gardiyan... Yürüyecek hali yoktu İbrahim'in, ayni kelepçeyi vurmalı idi ki biraz faydam olsun yürümesine. Mahkemecilerden biri, dayanamadı, karşıdan:

«Sıkı vur gardiyan aaabi!» dedi, «Ne olur ne olmaz... Gözünden çakarsın kaçacak adamı!»

Teslim etti anahtarı peşimizdeki jandarmalara. Tuttuk Cerrahpaşanın yolunu.

İbrahim daha on adım atar atmaz çöküverdi yolun kenarına.

«Kalk!» diyordum, «Kaçıracağız doktorları!»

Hey anam... Her koyun kendi bacağından mı asılırmış, başkasının bacağından mı! Yürüyebilirsen yürü bakalım.

«Yürü aslanım! Köşeyi döndük mü tamam... Yapıştık demektir, hava tebdiline! Akşama dışardasın! Ne kelepçe... Ne demir parmaklık... Dayan aslanım!»

Doğrusu İbrahim de dayandı gerçekten... Soluk soluğa çıktık Cerrahpaşa yokuşunu... Onun bir bevliyesi vardı... Ben üç poliklinik bitirdim İbrahim'i soktular heyete... Biz kapıda bekledik... İçerde ne oldu ise oldu... Onbaşı ile çıktılar neden sonra:

«Yürü!» dedi, «Öğleden sonra yollayacaklar kâğıdını!»

Korka korka sordum onbaşıya:

«Nasıl?» dedim, «Koparabildi mi?»

«Hiç belli olmaz!» dedi, «Bir senedir adam sokarım heyete... Canavar gibileri alır hava tebdilini de, ölemediklere vermezler... Doktor işi bu... Akıl ermez!»

Otura kalka döndük Cezaevine. Birden kapının önüne çöküverdi İbrahim. Ben de beraber. Bileklerimden bağlı olduğum için duramazdım ayakta... Jandarma kızdı:

«Sık dişini!» dedi, «Koğuşunda ne halt edersen et! Aha geldik!»

Bir mağaza kapısı açar gibi anahtarı çevirdi kelepçede. Sonra başından, bacağından tuttular İbrahim'i, geçirdiler demir kapıdan. Meydancılar kucakladıkları gibi attılar verem koğuşuna. Girer girmez sordular içerdekiler:

«Aldı mı?»

«Kâğıtları geriden gelecek!»

Metin:

«Var mısınız, beş kâğıdına!» dedi, «Hava tebdili yok!»

«Artık ona da vermezlerse!»

«Vermezler!»

«Canı burnunun ucunda be!»

«İyi ya beş kâğıdına!»

Ama gene de kimse cesaret edemedi.

Kasımpaşalı beni görünce:

«Nasıl?» dedi, «Zula ettin mi mektubu?»

«Attım!» dedim.

«Şimdi Üsküdarlı'ya da yazıyorum. Ne diyordum... Bu işler çok sürecek mi sanıyorsun nonoşum!.. Bir gün bir de bakmışız ki ardına kadar açılmış zindanın kapıları. Ben gözlerim güneşten kamaşmış

Gürsel: «İyi yarınlar gelecek» dedi. (Gazeteler)

— Gelecek, gelmiyecek... Gelecek, gel...

olduğu halde sana koşuyorum. Zelihasına kavuşan Hazreti Yusuf gibi!»

İbrahim'i üstündekileri çıkartmadan uzatmışlardı yatağın üstüne. Bir ara Çerkez Kâmil seslendi yattığı yerden:

«Hey İbrahim!» dedi, «Nasılsın, çay içer misin?»

Hiç ses yoktu İbrahim'de. Kalktı yatağından, elini İbrahim'in alnına getirdi:

«Yahu!» dedi, «Bu çoktan geçmiş dünyasından! Buz gibi olmuş yüzü!»

Başucunda toplanmış, elimizi sürmeden bekliyorduk. Yüzü kireç gibi idi İbrahim'in. Gözleri aralıktı. Şoför Cemil, yapıştı bileklerine:

«Ölmüş fukara!»

«Ölmüş ha!» dedi Metin... «Gene de iyi dayandı!»

«Çağıralım gardiyanları!»

Birden kapı altından bir müjde patladı. Bizim koğuşa doğru koşuşmalar:

«Tahliye! Tahliye!»

Kimdi bu tahliye edilen... Mahkemecilerden mi, hastanecilerden mi?.. Her zaman olurdu böyle şakalar...

«Tahliye! Tahliye! Hastanecilerden tahliye var!»

İşte babasını asan Çingene gardiyan da göründü kapıda. Okuyor tuttuğu kâğıdı:

«Ahmet'ten olma... Fatma'dan doğma... İbrahim Konuk bir sene hava tebdili... Hazırlan, çabuk!»

Kasımpaşalı mektubunun sonunu bağlıyordu artık:

«Ben Zeliha'sına kavuşan Yusuf gibi seni kollarımın arasına alacak dudaklarına bir veda busesi konduracağım!»

Kimbilir nerden duymuştu bu veda busesini! Bir ara gözleri bana ilişti:

«Aaaabi!» dedi, «Mektubu boşuna attık bugün... İkinci kısım'daki Nuri'den duydum. Bizim Hasköylü evleniyormuş!»

Arnavut Şemsi'nin gözleri hâlâ İbrahim'in postallarındaydı.

Rıfat ILGAZ

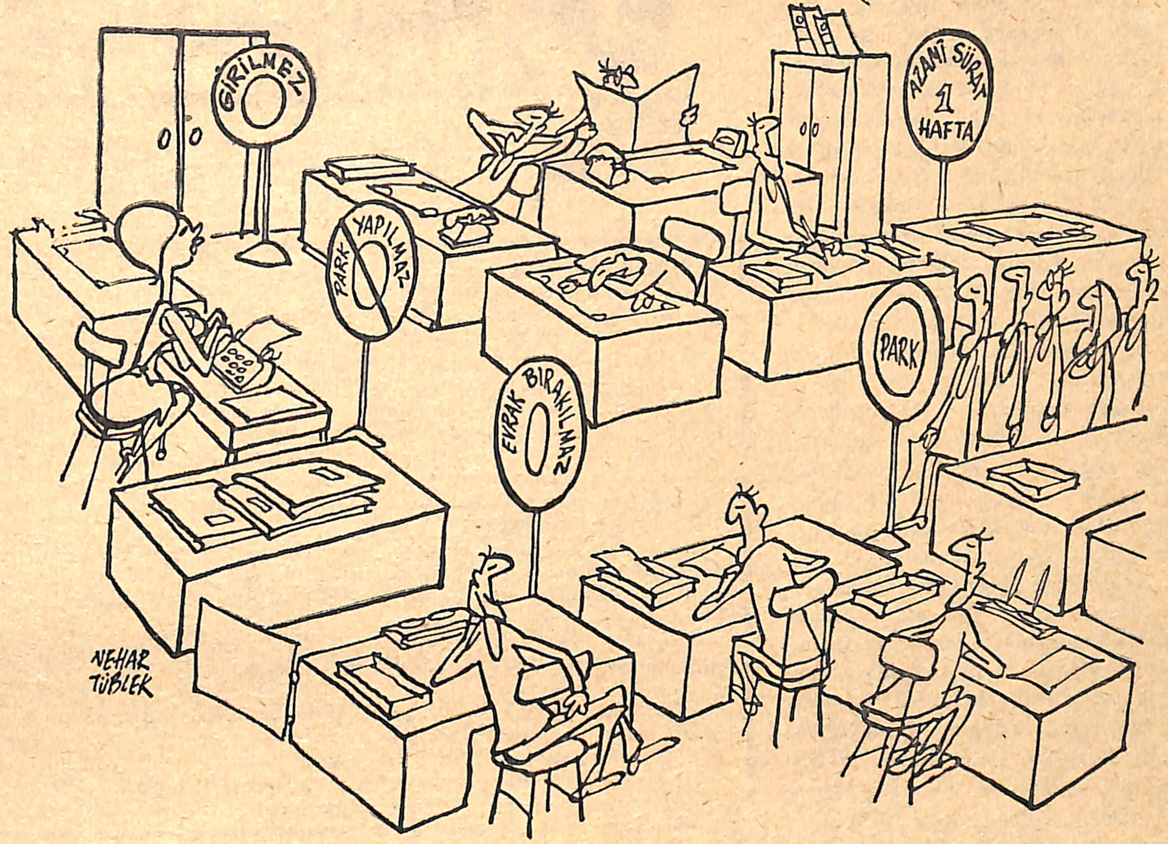
※

Bereketli ay!

Gözünü sevdiğimin Mayıs, hiç bitmesen, hiç gitmesen ne olurdu? Mayıs ayı değil, bayram ayı... Hani Ağustos için bizim kocakarılar, on beş yaz, on beşi kış derler ya... Mayıs ayının da onbeşi çalışma günü.. onbeşi de dalga...

Çalışalım, çalışalım... Çalışmağa alışalım ama.. Biz çalışmayı, acaba bayram yapmak anlamına mı alıyoruz yoksa!

Belediyede bir Trafik Şubesi kurulacak. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Kâr yılı

Hürriyet gazetesinin birinci sayfasında güzel bir çocuk başı: Alnında bir tutam saç kıvrılmış. Yumuşaklığı resimde bile belli.. Çekme kaşları, iri bebekli gözleri var...

Hürriyet, bu onüç yaşındaki kimsesizin hayat masalını anlatıyor... Sonu şu: Okumak, adam olmaktan başka isteği olmayan çocuk, şimdi İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Uğur'un evinde misafirdir.

Bir Necdet Uğur'u düşündük, bir de Simavî biraderleri!.. Birincisi —yüklendiği vazifenin büyüklüğüne bakmayınız— küçük maaşlı bir devlet memurudur... Bay biraderler ise?.. Yıllık kazanç ne kadar?.. Üç milyon mu? Dört milyon mu? Beş milyon mu?..

Ne tuhaf dünyada yaşıyoruz: Dar gelirli sayın Uğur'a, bu yoksul çocuğa aile sofrasında bir tabak ayırmak düşüyor, bol gelirli sayın Simavî'lere de acıklı hayat hikâyesini yazıp para kazanmak!

Çıkabilsek!

Türkiye atom devrine girmiş!.. Ne mutlu, değil mi?.. Ama ben asıl ne zaman sevineceğim, biliyor musunuz?..

Söyleyim:

Gecekondu devrinden çıkınca., Atlı araba devrinden çıkınca.. Sırt hamallığı devrinden çıkınca.. Kara sapan devrinden çıkınca.. Kağnı devrinden çıkınca.. Yalan devrinden, dolan devrinden, partizan devrinden çıkınca!..

Ooooo!.. Sevinmeme çok var, değil mi?..

Zavallı eşşek!

Ayrancı Barajının Devlet Su İşletmesine ait fidanlığında çalıştırılan bir eşek (Evet, dört ayaklı, uzun kulaklı, şu bildiğiniz eşek!) dokuz lira yevmiye alıyormuş!

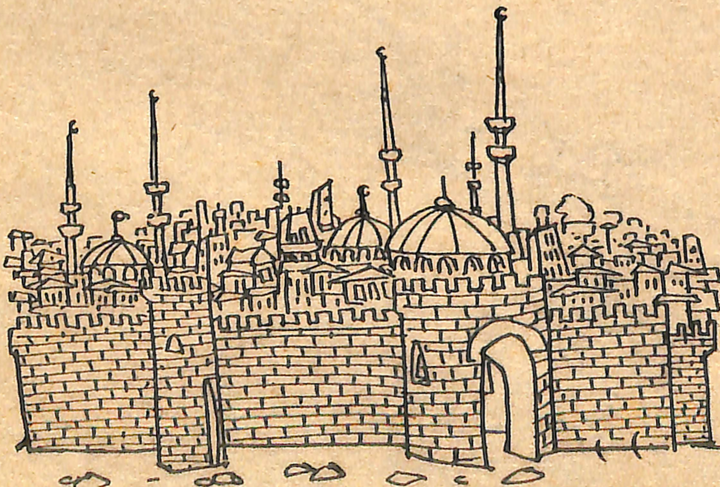
Zavallı eşek!.. Eğer iki ayaklı olsaydı bu kadar ucuza mı çalışırdı hiç?..

Türkiye'de eşekliğinin mükâfatını göremiyen tek eşek bu olsa gerek!

Büyük kayıp!

Eskişehir'in Kınalı mahallesinde bir kadın, maymun yüzlü, beyinsiz bir çocuk doğurmuş.

Yoook, ideal bir politikacı bulduk diye hemen sevinmeyiniz: Çocuk iki dakika yaşamış ancak! Tanrı geride kalan beyinsizlere uzun ömürler versin!

İstanbula gelenlerden: «İstanbulluluk Vergisi» alınacak. (Gazeteler)

Prensesler!...

İnsan «hiç unutmam» der sonra her şeyi unutur, amma bu anlatacağımı sizler de unutmıyacaksınız... Dost İran hükûmeti, genç kuşaktan birkaç gazetecimizi İran'a çağırmıştı ve gözlerinde İran'ı pırıldatmak için, hazinenin meşhur mücevherlerini önlerine serip dökmüştü... Dönüşte, gözleri kamaşmayan genç gazeteciler, içlerini dökünce yazılarında, Basın Yayın Vekiline dayanmıştı temsilcileri: «Biz bunları başımızın, gözümüzün tepesinde tuttuk; bunlar nasıl böyle yazarlar?» diye...

Basın Yayın Vekili Evliyaoğlu da gazetecilere müdahalenin, en azından mücevher gösterisi ve gösterişi kadar «zamansızlaşmış» bir hareket olacağını anlatmıştı gücünün yettiği kadar karşısındakine...

Ben de bir Paris hâtıramı anlatacağım burada... Bir gün, Madam Gülbekyan (petrol kralının karısı, Türkiye'de uzun zaman bulunmuş, çok sever memleketimizi), şatafatlı bir yemek veriyordu. Yemekte bir çok büyükelçi arasında Türk Büyükelçisi de vardı (Numan Menemencioğlu, Allah rahmet eylesin...) Saat bir oldu, iki oldu, üç oldu... Yemekten ne bir ses, ne bir nefes, ne bir koku. Numan Menemencioğlu dayanamadı, Madam Gulbekyan'a gecikmenin nedenini sordu. Randevuları vardı, acele etmek zorundaydı. Madam Gulbekyan hık etti, mık etti ve prenses Aşraf'ın (Şahın kızkardeşlerinden biri, ikiz kız kardeşi daha doğrusu) dâvetliler arasında olacağını, onun beklendiğini söyledi. Ateş püskürdü Büyükelçi... Üçe kadar bunca milletin temsilcileri prenses kaprisi çekemezdi. Prenses prensesse, gerçekten saatinde gelmeliydi. Ve bu sözler üzerine sofraya tam oturulmuştu ki, kapı dışında bir gürültü, bir patırtı, bir hayhuy oldu. Bu hayhuya köpek havlamaları da karışıyordu... Derken efendim kapılar ardına kadar açıldı ve bir ses:

«— Son altesse İmperiale la princesse Aşraf Pahlevi» diye gümbürdedi.

O gümbürdeye dursun, içeriye kara kalem, biçimli ve pahalı elbiseli bir hanımcağız girdi, elinde sekiz gergin kayışla ve her gergin kayışın ucunda sekiz adet köpekle... Köpeklere de salonun bir köşesinde yemek verilmesi için ısrar etti... Ve sekiz hayvan «lâp lâp lâp» diye porsölen tabaklarda iştahla aş yaladılar...

Dost İran'a giden ve dönüşte ateşli yazılar yazan İlhan Selçuk ve arkadaşları!.. Keşke gitmenizden önce size rastlasaydım da, bu hikâyeyi anlatmış olsaydım, o zaman Tahtı tâvusun mücevherlerine o kadar takılmazdınız ters tarafından!..

Ankara Mektubu

Sevgili okurlarım,

Keyfim yoook, yazasım yok, havam yok... Sabahtan akşama kadar Meclisi, akşamdan sabaha kadar sürprizleri gözlemekteyim!.. Hangi sürprizleri mi?.. Her türlüsünü!

Sayın milletvekilleri «karma» kapanıyorlar, «karma» açılıyorlar: «Aramızda ihtilâf yok... Ortalık güllük, gülistanlık. (farkında değil misiniz güllük, gülistanlık olduğunun, öyleyse neyin farkındasınız hayatta?..)» diye bir de gülücüklü gülücüklü pozlar veriyorlar muhabir arkadaşlara, merdivenlerin üstünde (Ne çok merdiven varmış dünyada!) Nedense bu gülücükler hep merdivenlerin üstüne isabet ediyor!

Bakanlar asık!.. Asıklıklarını saklamağa lüzum da görmüyorlar, değişik sallantıların içinde...

Ankara'da tek rahat insan galiba Bölükbaşı. Devlet Başkanını haşlıyarak deşarjını yaptı, şimdi ferah kalple Göl gazinosunda kendisine «sayın büyüğümüz» diye hitap eden Behiye Aksoy'un sesinden tatlanıyor!

Eski Millî Birlik'çiler de eski neşelerini ve eski «birliklerini» bulmuşa benziyorlar... Sebep?.. Bence dış sebep yok... Neşe içten gelmedir, dış sebebi n'etsinler?..

CHP grup toplantılarında yeni bir moda çıktı. Keser biçer (yeni Türkçede cerrahın karşılığı olarak bu kelimeyi uygun buldum) milletvekili Ruhi Soyer dostum beğenmediği dergi veya gazeteleri yumruk yumruk havalara kaldırarak tel'in duruşu ve söylenişi yapıyor! Sıra Akbaba'ya geldi mi, gelecek mi, bilmiyorum henüz!..

Kutlama

Geçen hafta, İstanbul'un beşyüz dokuzuncu yıldönümünü kutladık.

Şu gecekondularla kuşatılmış İstanbul'un.. Şu sokaklarından lâğım suları akan İstanbul'un.. Şu asfalt yolları çatlaklar, çöküntüler içinde İstanbul'un.. Şu susuz İstanbul'un.. Şu bakımsız İstanbul'un.. Şu İstanbulluluğu kalmamış İstanbul'un!

İstanbul'un beşyüz dokuzuncu fetih yılını kutladık, ha?..

Bari Fatih'in ruhundan utansak!

Turizm ve muhabir

Le Monde gazetesi, Türkiye'ye olayları izlemek'çin (izliyebilene aşkolsun) bir hanım-muhabir gönderdi: Bayan Buzoğlu... Kendisi Yunan asıllı... Bayan Buzoğlu'nun yazıları'nın «buz» renkte çıkacağını tahmin ediyorum. Pembe mi olsun?.. Olmaması için her şey yerinde, bayan Buzoğlu'nun peşin hükümleri. karşılaştığı acaiplikler falan filân...

İlk acaiplik İstanbul'da başlıyor: Bayan Buzoğlu, konuk muhabirlere verilen basın kartı peşinde... Kart geciktikçe gecikiyor... Sebebini ilk basın temsilciliğinden öğrenenler öğrenmiş... Karton tükenmişmiş!... Basın kartları için kullanılan karton!... Nihayet, o değerli ve nâdir karton bulunuyor ve gazeteci hanım «kartlanabiliyor!»

İkinci acaiplik Antalya'nın bir otelinde devam ediyor: Kadıncağız sabah erken kalkmış, kendi elceğiziyle mutfaktan kahvesini almış... (Çünkü başkasının elceğizinden hayır yok! Bir kahvaltı da tam 12 buçuk lira tutuyor otelde!...) İkinci günü karşılaştığı otel idarecisine yalvarmış resmen: «N'olur, biraz süt, sütlü kahve içmek istiyorum...» Otel idarecisi dik dik buyurmuş: «Süt tükendi, sen de herkes gibi kahve içeceksin...»

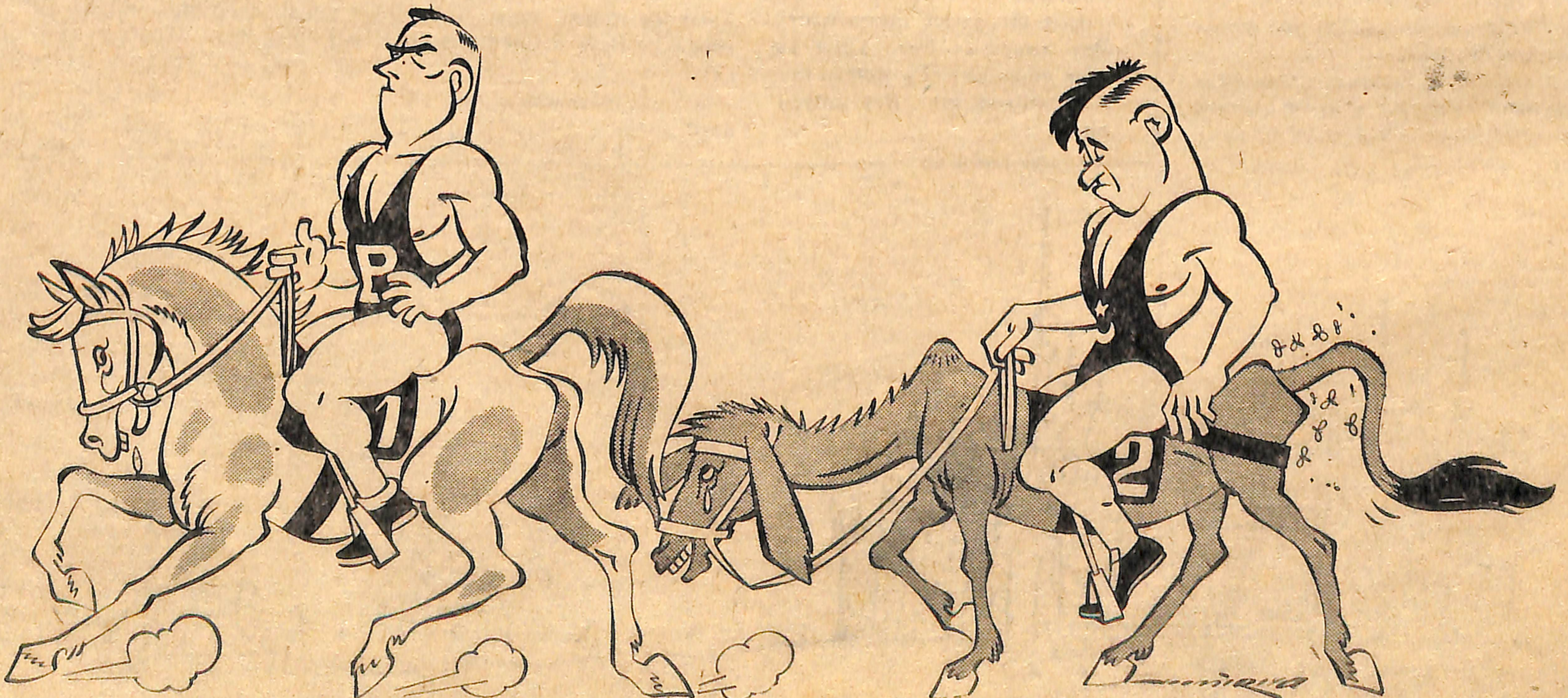
Sevgili okurlarım, işletmeciliğin bu yeni cinsi beni çok sardı. Sizi?.. Acaba Buzoğlu'nun çözüldü mü buzları?..

«— Ayol ne biçim hareket ediyorsun?» diyenlere de orijinal idareci cevap vermiş, dünyasından ve ahretinden emin:

«— Allah Allah, ne var?... Hanımcağız çok memnun kaldı. Giderken elimi bile sıktı!...»

Bak sen, memnuniyetin derecesine!.. «Elini bile sıkmış» hanımcağız. Şimdi Le Monde gazetesinde, toz pembe yazılar görmezsek Buzoğlu imzasıyla, köpüreceğiz. Bayan Buzoğlu'nun peşin hükümleri bir

Balkan Güreş Şampiyonasında ikinci olduk. (Gazeteler)

— Allah kimseyi attan indirip eşeğe bindirmesin!

yana, karşılaştığı acaipliklere de hafiften bir pay bırakalım da, köpürmemizin köpükleri ufalsın!

Kuzum, niye idareciliğe, idare etmemek için yaradılmış kişiler getirilir otellerde?.. Yalnız otellerde mi?.. Ama ben burda otellerden bahsediyorum sadece!

Anadolu Klübü

Uzun zaman politika, bu üçgen arasında mekik dokudu:

Meclis, Ankara Palas, Anadolu Kulübü. Geçen akşam Anadolu Klübünde yemek yedim. Atmosfer, içkili ve minyatür bir meclis atmosferiydi. Hava sıcaktı. Milletvekilleri rahatlamak için ceketlerini çıkarmışlardı. Hernedense, herkes kendi masasındakilerle meşgul olmuyor, masadan masaya lâf atıyordu. En çok sesi işidilen, altın dişli dostumuz Hasan Tez'di. Politikanın «zirveleri» girip çıkıyorlardı... «Her dem gülümser» Orhan Öztrak, oyun salonunu yemek salonuna tercih eden, «kıraliçe Süreyya gözlü» Avni Doğan (bakışı daha yumuşak daha tâvizkâr Avni Doğan'ın) İlhami Sancar!..

Binaya girer girmez, nal kadar «dâvetkâr» olmayan yazılara tosluyordunuz: «YALNIZ ÜYELER GİREBİLİR... YALNIZ ÜYELER ÇIKABİLİR» diye...

Bu klübe, kurulduğu günden beri girenleri, çıkanları... ve.... bir daha giremeyenleri düşündüm nedense buruk buruk!

Nimet ARZIK

— Vay canına, sahiden açılmış be!

*

Kapandaki

Zafer gazetesinde Zafer imzası ile yazılan bir yazıda:

«Adalet Partisi içinde baş gösteren ikilik devam ederse, İsmet Paşanın, A.P. lilerle makara ile oynar gibi oynaması işten bile değildir.» deniliyor.

Makara ile kim oynar? Herhalde kediden başkası oynamaz.

Eh, kedinin keyfi değiliz ya... İster makara ile oynar, ister yakaladığı fındık faresiyle...

A.P. lilerle neden oynasın anlıyamadık... Oynasa oynasa 12 A.P. linin sözcüsü olan Kapanlı'nın kapanına kim düşmüşse onunla oynar!

Gümüşpalanın lâfı

Behçet Kemal, bir gazetede «Geçen gün Akif'le Fikret kucaklaştı. Bugün Fatih'le Atatürk kucaklaşıyor. Arada Gümüşpala'nın lâfı mı olmalı?» diyor.

Lâfı olmamalı ama, oluyor. Hani lâf kıtlığında asmalar budayayım, diye bir lâf vardır ya... AF kıtlığı başladı mı, lâf bollaşıyor piyasada, biraz da AF bollaşsa da, lâf kıtlığı başlasa... O zaman ister istemez AFdan başka lâfı olmayan Gümüşpalanın lâfı da ağzında kalacak!..

Çok Oluyorsunuz!

BİR anne, bir kız, yahut bir oğlan doğurur. Henüz çocuk bile denmez ona. Bebektir. Büyür, iki yaşına gelir, az heceli kelimeler söylemeğe başlar, gülücükler yapar. O zaman çocuk deriz. İlk okuldayken çocuktur. Orta okuldayken de çocuk... Gençlik, lisenin son sınıflarında başlar.

Atatürk olanca sevgisiyle, olanca coşkunluğu ile, bütün devrimleri, bütün zaferleri, bütün vatanı gençliğe emanet etti. Neden?.. Çünkü ihtiyarın gözü dündedir, gencin gözü yarında.. Geçmiş günler bizim, gelecek günler onun!

Her yobazlık karşısında, her haksızlık karşısında gençliğin gösterdiği tepki, Atatürk'ün büyük emanetini onlara bırakmakta nasıl haklı olduğunu gösterir...

Bu sevgiyi, bu genç insanlar sevgisini her inanmışın kalbinde bulursunuz. Tevfik Fikret Cumhuriyetin yirmi yıl gerisinden bu coşkun ümit ile haykırmıştı:

Âti senin, senin bu teceddüt, bu inkılâp,
Her şey senin değil mi ki zaten...

Ama Fikret, ama büyük Fikret, kalbini, ümidini, her şeyini cömertçe verdikten sonra, bir tehlike görmüş gibi kaşlarını çatıyordu:

Her şey vediadır sana.. Ey genç unutma ki,
Senden de bir hesap arar âti-i müştekî!

Eğer bu iki mısraı bugünün duru Türkçesine çevirirsek, büyük şairin şu sert nasihatini duyarız:

«Ey genç, her şey sana emanettir.. ama unutma ki,
«Şikâyetçi yarınlar, senden de hesap sorar!»

Gencin coşkunlukları güzeldir. Gencin coşkunlukları tatlıdır. Coşkunlukları da değil, taşkınlıkları bile!..

Ama bu coşkunluklar, ama bu taşkınlıklar da nihayet bütün ölçüler üstü, bütün sınırlar üstü olamaz!

Şu iğrenç Kadeş olaylarına geleyim: Ne kadar politika edebiyatı ile salçalarsak salçalıyalım, altında nasıl çürümüş, nasıl kokmuş bir sarhoş leşinin yattığını biliyoruz!

Bu ağır suçlama, niçin Üniversite gençliğine karşı olsun?..

İstanbul'da, sanırım elli bin yüksek tahsil genci var... E, Kadeş, vapurunda kâh nâra, kâh göbek atan kaç genç varmış?.. Beş yüz!.. Yani, aydın gençler toplamının kaçta kaçı?.. Yarısı mı?.. Değil!.. Dörtte biri mi?.. Değil!.. Onda biri mi?.. Değil!.

Ya kaçta kaçı?.. Hesap meydanda. Yüzde biri!..

Yüzde bir dengesiz, yüzde bir zıpır, yüzde bir bozuk, her toplulukta bulunur!

Onun için, olayın pisliğini demagoji kreması ile yutturmak değil, o azın azı, o azınlığın azınlığı sapıkları ayıplamak, gerideki tertemiz, pırıl pırıl çoğunluğun, kırk dokuz bin beşyüz gencin şerefi için göze alınacak en güzel, en temiz vazife olurdu.

Diyelim ki bu cılk yara kapanmıştır... Sonra?.. Yeniköy Turizm gazinosundaki sarhoş kavgasına ne diyelim?.. Her gençlik eğlencesi, gece yarısından sonra mutlaka küfürle başlayıp yumrukla mı bitecektir?.

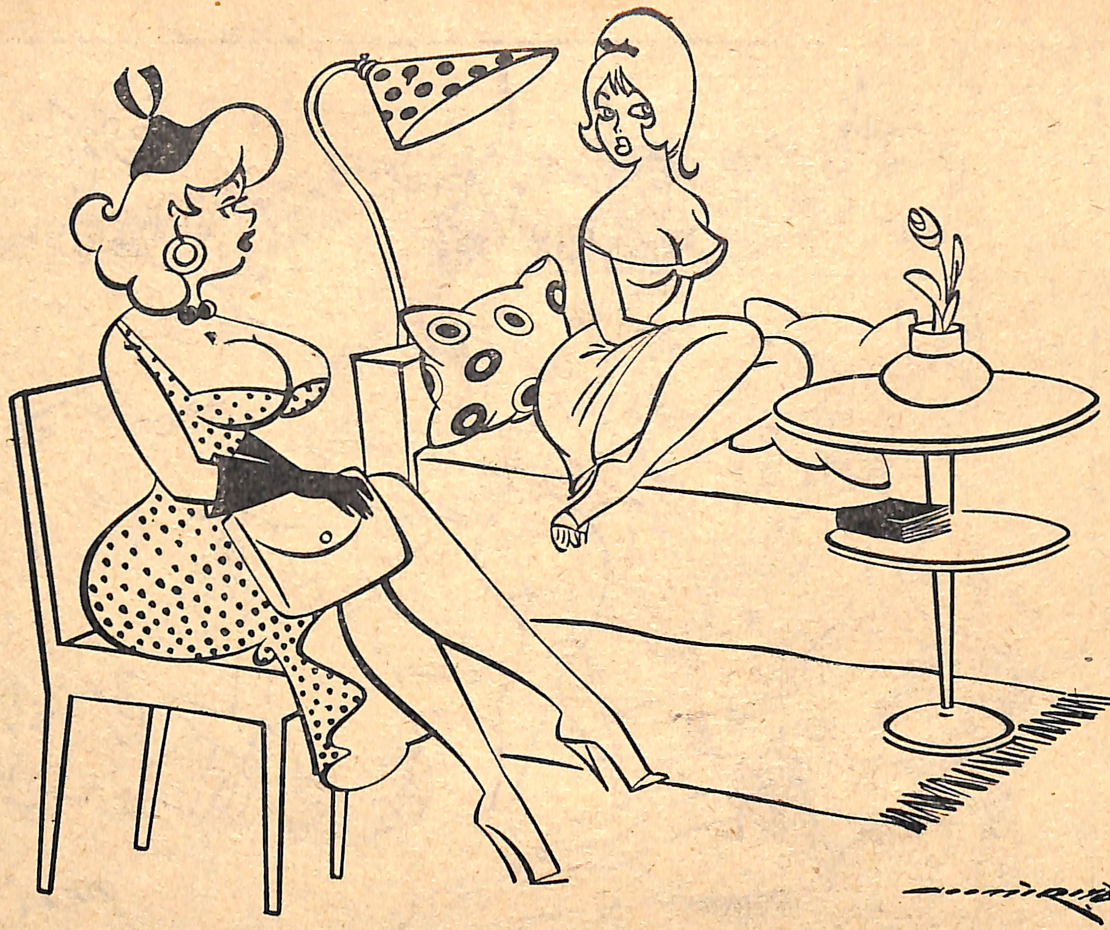
İki gün önce gazetelerde okudum: Bir ilimizin lise öğrencileri, sayın öğretmenleriyle çıktıkları kır gezisinde, yiyecek paketlerine sakladıkları içki şişeleriyle kafaları çekip... ne mi yapmışlar?... Kendileri gibi bahar gezisine çıkan kız lise öğrencilerine saldırmışlar!..

Bunlar, dün şurada, bugün burada tekrarlanan bu olaylar, anaların, babaların, vatandaşların yüzlerini değil, kendilerine inanmış gözlerle bakan ümitlerimizin yüzlerini kızartıyor!

Çok oluyorsunuz baylar!...

Üniversite Yönetim Kurulunu, Millî Eğitim Bakanlığını ve hepsinden önce, aydın yüzlü, aydın özlü gençlerimizi vazifeye çağırıyoruz: Atatürk gençliğine lâyık olmıyanlara lâyık oldukları dersi vermek hepinizin saygı borcudur.

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Kocam olacak alçak beni bir aydır aldatıyormuş!
— Eh, sen de onu aldat...
— Elbeeet... Ben de bir senedir onu aldatıyorum!

İki film yıldızımız bir kokteyl pa... de bir köşeye çekilmiş dedikodu ...pıyorlardı:

— Duydun mu, Jale tekrar koca... le barışmış!..

— Evet duydum. Neden acaba?

— Adamcağızın artık yalnızlığa, m... rumiyete alıştığına kanaat getirdi ondan...

☼

Bir yerli film sahnesi çevriliyor... Rejisör, genç ar tistlerden birine bir sopa vere rek:

Perde ...

— Bundan sonraki sahnede bunu... baş artisti döğeceksin... Dedi.

Genç artist ileri atıldı:

— O zamana kadar sabredeme... bana küfretti, onu şimdi döğeceğim!

☼

Çok para kazanan güzel kadın a...tistlerimizden biri, yeni yaptırdığı v...lâsını arkadaşlarına gezdiriyordu. Ba...çede yanyana iki havuz vardı. Biri d...lu olduğu halde öteki boştu. Bunu... sebebini soranlara, güzel artist yeri... Altan Erbulak cevap verdi:

— Dolu olan yüzme bilenler içi... boş olan da bilmiyenler için...

Aşk evlenmesi!

Müzmin bekârlardan bir sarışın yıldızımız, o akşam oturduğu pansiyona gayet neşeli dönmüştü. Kendisini kapıda karşılayan pansiyoncu madama müjdeyi verdi:

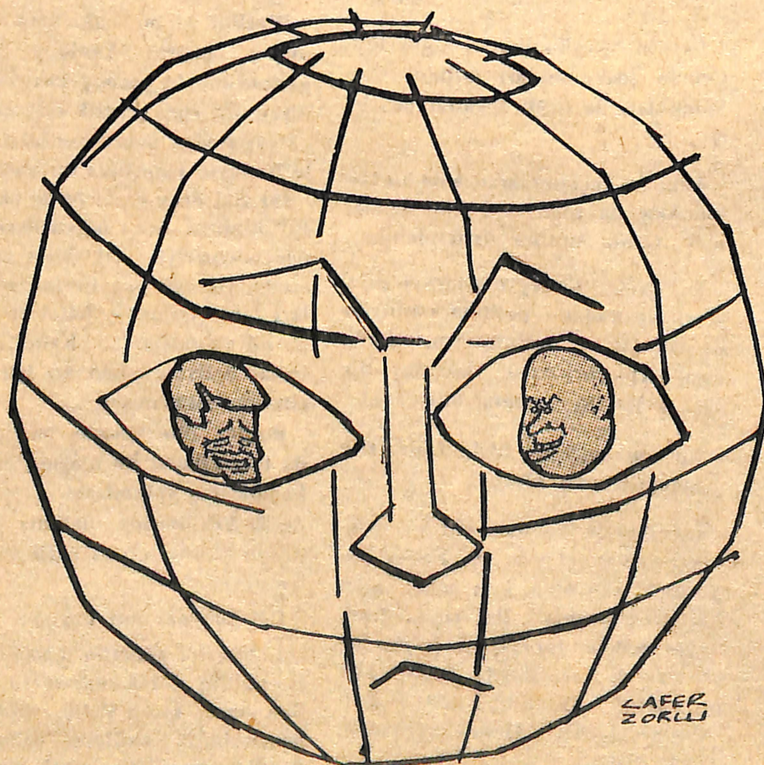
— Pek yakında, çok yaşlı bir milyonerle evleneceğim..

Madam'ın hoşuna gitmemişti bu müjde:

— A benim tatlı, hoş kızım, dedi. Senin yaşta bir tazenin parası için bir morukla evlenmesi yakışık olmaz...

Sarışın yıldız, lâfını kesti:

— Fakat onun yakışıklı, genç, esmer ve çok fakir bir şoförü var madam...

Dünya — Gözlerime inanamıyorum!...

Özenti!

Kulaktan dolma İngilizcesiyle melodi bestelemeğe özenen Z. E. nin bir eseri! prova ediliyordu.

Saksafoncuların katılmadıklarını görünce orkestra şefine çıkıştı:

— Yahu görmüyor musun!. Nefesli müzik âletlerini çalanların hiç biri provaya katılmıyor?!

Orkestra şefi pişkinlikle cevap verdi:

— Esnemekle üflemeyi bir arada yapmaları mümkün değil de ondan...

☼

Kayıp kadın!

Adamın karısı kaybolmuştu. Elinde bir fatoğrafiyle semtinin karakoluna gidip komisere yalvardı:

— Çok rica ederim komiser bey, karımı çabuk bulun!..

Komiser, kaybolan kadının fotoğrafına dikkatli dikkatli baktıktan sonra kocasına hayretle sordu:

— Neden?!..

☼

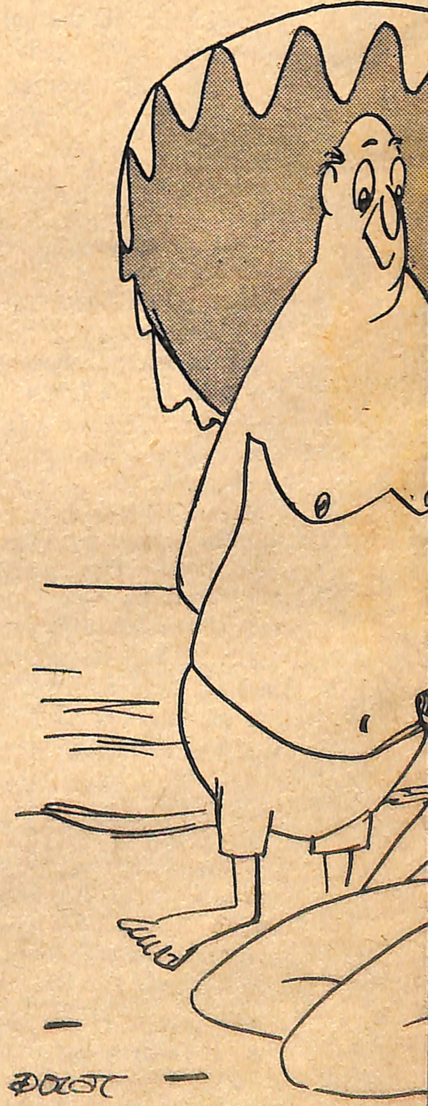
Demez olur muyum!

Hâkim, esmer genç kadına sordu:

— Sanık, üç kere mahremiyetine tecavüz etmiş, buna karşı hiçbir şey diyemedin mi?

Genç kadın, mâsum bir tavırla karşılık verdi:

— Demez olur muyum bay hâkim, ilk tecavüzüne karşı geldim!..

— Vallahi billâhi benim sende...

Tanınmış bir artistimizin hâtıra defterinden:

... Bir zamanlar çok sıkılgandım... Bu derdimi bilen samimî bir arkadaşım bana şu tavsiyede bulunmuştu: «Sıkıldığın bir kimse ile konuşmak istediğin zaman, onu karşında çıplak olarak tahayyül et, o zaman onu küçümser, kendinde onunla konuşmak cesaretini bulursun.»

Bir gün iş adamlarından birisiyle konuşmak istedim, yine sıkılganlığım tuttu, yapamadım, aklıma arkadaşımın tavsiyesi geldi. Onu tatbik ettim, adama ilk sözüm şöyle olmuştu:

— Beyefendi, neden pantalonunuzu giymediniz?..

...alığından

※

Rejisör, eve gelir gelmez, karısına sordu:

— Karnım çok aç, yemek hazır mı?

— Hayır.

— Öyle ise lokantaya gideceğim...

— Canım, on dakika bekliyemez misin?

— On dakikada yemeği mi hazırlıyacaksın?

— Hayır, giyinip seninle lokantaya gideceğim.

S. M. Y.

— Patronun işleri bozuldu.. Alacaklıları susturmak için, bak nelere katlanıyorum!

Şarabın faydası!

Fabrika müdürü, depo memurunun odasında damacana ile şarap bulundurduğunu öğrenince onu, yanına çağırttı ve:

— Sen su yerine şarap içiyormuşsun doğru mu?

— Evet efendim.

— Fakat bu senin sıhhatine dokunmuyor mu?..

— Bilâkis çok faydası oluyor efendim, düşünün bir kere damacanayı iki kişi kucaklayıp zorla içeriye soktuk. Onu içtikten sonra şimdi tek elimle damacanayı havaya kaldırıyorum.

※

Terfi sebebi!

Yaşlı memur, nihayet kalem şefliğine terfi etmişti. Onu tebrik eden daire arkadaşlarından biri sordu:

— İbrahim bey, terfi etmek için ne yaptın?

Yaşlı memur, safiyetle cevap verdi:

— Yıllardanberi bir şey yaptığım yok vallahi...

※

Namus!

Yolda iki arkadaş konuşuyorlardı:

— Yahu insanlarda namus, vicdan kalmadı. Herifin biri bana bugün kalp bir on liralık yutturmasın mı?..

— Peki, sen ne yaptın onu?..

— Kasaba verdim...

İstiridye salatası

Tanınmış doktorlardan O. O. bir yabancının tertip ettiği monden bir suvarede yanına düşen hastalarından birine istiridye salatası ikram ediyordu. Kadın:

— Doktorcuğum, dedi; bu istiridye salatasının gerçi lezzeti çok hoş ama hazmı çok zor doğrusu. Siz ne dersiniz? Bu salatayı seviyor musunuz?

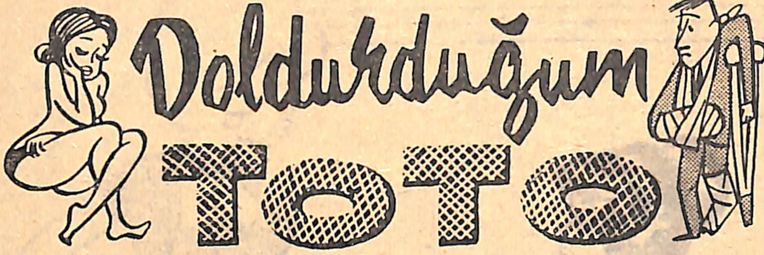
Doktor kadıncağızın tabağına bir kaşık salata daha koyduktan sonra:

— Seviyor musunuz ne demek, dedi; ben bu salataya neler borçluyum bilseniz!..

CAFER ZORLU

YAZISIZ!

...izli hiç bir şeyim yok kocacığım!

KARDEŞİM Abüzittin,

Senden haber getirdiler. Aylar var, niye mektup yazmadı diye küsmüşsün.. Haklısın... Lâkin, başımdan geçenleri anlatınca eminim ki bana hak vereceksin.

Hani, daha çocukken beraber oturduğunuz mahalleyi hatırladın mı? Bizim evin tam karşısında Sıdıka teyzeler otururdu. Hani, mahallede doktorculuk oynarken öteki kızlar «hasta» olmak istemezler di de çarnâçar, hep Sıdıka teyzenin sıska kızını muayene ederdik Abüzittinciğim.. Hani, bir gün Zeki amcaların kömürlüğünde siz ikiniz doktorculuk oynarken ben gelmiştim de «Ulan yeter! Hep sen mi doktor olacaksın, az da biz muayene edelim» demiştim de birbirimizin gözünü morartmıştık Abüzittinciğim.

İşte şekerim, tâaa seneler sonra, bir gün sokakta gezerken Sıdıka teyze ile karşılaşmıyayım mı?.. Hemen beni tanıdı. Boynuma dolandı. Yanında da bir kız... Yemede bak, bak yalan... Sıdıka teyze, «Kız, Hatice... Ağabeyini tanımadın mı?» deyince, anladım ki o, bizim sümüklü Hatice... Bi büyümüş, bi gelişmiş sorma. Her neyse kardeşim uzatmıyalım, Sıdıka teyze «Ne iş tuttun?» deyince «Gazetecilik tuttum» dedim. İlkin, «Aman oğluum, tutacak başka bir şey bulamadın mı?» dediyse de sonra «Benim kız toto'nun hastası oldu. Her hafta avuç dolusu para yatırıyor. Yedi bile tutturamıyor. Ne olursun ağabeysi, sen gazetecisin anlarsın... Eve gidelim de şunun totosunu dolduruver» dedi.

Bilirsin Abüzittinciğim, ben çekingen bir adamımdır. Elâlemin totosundan bana ne? Söylemek istedim... Olmadı. Sıdıka teyze dayattı. Eve geldik... Sıdıka teyze kızına «Hadi,» dedi, «ağabeyini buraya kadar getirdik... Daha fazla zahmet vermeyelim. Çıkart da totonu doldursun...»

Kızda acayip bir hal var... Annesi böyle deyince hiç hareket etmedi, öyle durdu.

— Kız nerede toton?...

— ......

— Kız, çıkartsana totonu...

— ......

— Aaa, deli... Ne dikiliyorsun karşımda ...Versene totonu ağabeyine kız!

Baktım Abüzittinciğim, durumda bir acayiplik var. Belki kız kendi başına oynamak istiyor. Lâfa karıştım: «Sıdıka teyze,» dedim, «zaten ben de bundan pek anlamam. İyisi mi o gene bildiğini yapsın.» Sıdıka teyze beni hiç dinlemedi... Kızına takazaya devam etti:

— Gözü kör olasıca... Bırak da ağabeyin doldursun işte... Sonunda belki bir şey çıkar...

Kız hâlâ oralı değil. Yanakları al al olmuş, omuzlarını kaldırmış, bakıyor... Sıdıka teyze:

— Burası kalabalık, belki ağabeyinin aklı karışır. İsterseniz içerdeki odaya gidin de orada doldursun...» deyince kız, nasıl olduysa o zaman konuştu:

— İstemiyorum anne, dedi, ben totoyu gene Hamdi ile dolduracağım.

Hamdi, kızın nişanlısı imiş. Her hafta beraber oynuyorlarmış ama bir şey tutturamıyorlarmış. Sıdıka teyze hiç dinlemedi:

— Kız ağabeyini işinden ettik, buraya kadar getirdik... Hadi çıkar şunu da..

— Çıkartmam...

— O ne biçim lâf kız... Çıkartmam olur mu? Beklemesene ağabeyini...

— Utanıyorum anne...

— Kızım utanacak ne var bunda.. Çıkart totonu... Gidin içeri... Kapıyı da kapayın... Oooh!... Güzel güzel doldurun kızım!...

Uzatmıyalım kardeşim, kız direttikçe Sıdıka teyze diretti, Sıdıka teyze direttikçe kız diretti... Bir şey değil arada ben ezilip büzülüyorum... Sıdıka teyze, «Hamdi denen adamda iş yok... Dolduruyor dolduruyor, bir şey çıkmıyor... Bir de ağabeyin dolduruversin» diyordu. Kız da «Olmaz, hep Hamdi ile dolduruyoruz... Sonra uğurumuz bozulur» diyordu. Neyse Abüzittinciğim, sonunda Sıdıka teyze galip geldi. Kız içerki odaya gitti... Totosunu getirdi. Ben de, bildiğimden değil, gelişigüzel, oralara bir, iki, sıfır, aklıma ne geldiyse yazdım. Sonra kardeşim, Sıdıka teyze beni uğurladı, evden çıktık... O günü takip eden iki gün daha sokaklarda sağlam halimle dolaşabildim. Üçüncü günün akşamı karşıma bir adam çıktı. «Ulan,» dedi, «namussuz herif... Bizim kızın totosunu sen mi doldurdun?» Daha ağzımdan «Ben» lâfı çıkmadan herif üzerime yürüyüverdi. «Can kurtaran yok mu... Adam öldürüyorlar... İmdaaat!» diye bağırdımsa da, etraftakiler yetişinceye kadar, kerata beni altı aylık dövmüş kardeşim...

Ancak altı ay sonra boynumu, kolumu, parmaklarımı hafiften oynatmaya başlayabildim Abüzittinciğim... Herhalde, bana niçin yazmadın diye artık küsmezsin...

Mektubuma son verirken tanıdıklara selâm eder, gereken yerlerinden öperim Abüzittinciğim...

Rıza GÜNEŞ

Kazova

Giyimde zerafet yaratır

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından ve Büyük Tuhafiyecilerden Israrla Arayınız

İlâncılık — 4214 - 90

Yeni bir tedavi usulü!

Son günlerde karısı çok sinirli olmuştu .Adamcağız karısını yatıştırmak için her çareye başvurduysa da bir netice elde edemedi. Sonunda karısını bir sinir doktoruna götürdü...

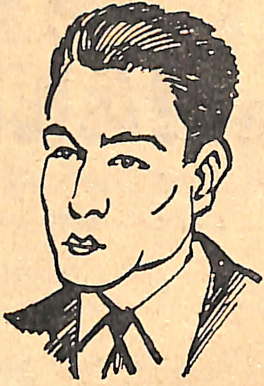
Doktor, karısına bazı sualler sorduktan sonra birdenbire yerinden fırlayıp kadını kollarının arasına aldı ve öpmeye başladı. Doktorun bu tedavi usulü çok tesirli olmuş, kadın, eski canlılığına, neşesine kavuşmuştu. Doktor, kadının kocasına, «Gördünüz ya!.. Ne kadar basit değil mi?» dedi. Sonra devam etti:

«— Tamamen iyileşmesi için karınızı, haftada üç defa, salı, perşembe ve cumartesi günleri muayenehâneme getiriniz...» deyince, kadının kocası itiraz etti:

«— Doktorcuğum, salı ve perşembe günleri müsait, ama cumartesi günleri maça giderim...»

※

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Bir kazadır olmuş!

Köy papazı bir oduncuya, evine odun getirmesini tembih etmişti. Adamcağız bir el arabasiyle odunu getirir. Hizmetçi kadın kapıyı açarak kendisini avluya alır ve odunluğu göstererek oraya yerleştirmesini söyler. Oduncu getirdiği odunları içeri atarken bir tanesi nasılsa elinden kurtulup alt kat camlarından birini kırar. Fena halde mahçup olan oduncu evine gelince küçük oğlunu çağırır:

— Beni dinle, der. Papaz öğleden sonra okula gelecek, şayet sana bir şey sorarsa, «Babam mahsus yapmadım, boşaltırken bir kazadır oldu, diyor» dersin, anladın mı?

Öğleden sonra okula, din dersine giden papaz, oduncunun oğlunu kaldırıp sorar:

— Seni kim yarattı?

Çocuk kekeliyerek cevap verir:

— Babam efendim... Mahsus yapmadım, boşaltırken bir kazadır oldu, diyor.

Şadi ENEZ

Enayi miyim!..

Vakit gece yarısı idi... Adamın biri, karanlık ve tenha bir sokaktan evine dönüyordu... Tam bir köşeyi döneceği sırada, iki karaltı üzerine çullanıverdi.

Ancak yarım saatlik bir mücadeleden sonra, hırsızlar adamı alt ettiler. Fakat adamın üzerinden çıka çıka iki buçuk lira para çıktı. Buna fena halde bozulan hırsızlardan biri:

— «Ulan, sen bizden daha zilmişsin!.. Yarım saattir bu iki buçuk lira için mi böyle yiğitçe dövüştün?» diye sorunca... Adam:

— «Yok yahu enayi miyim... Ben sizi, ayakkabımın içinde sakladığım 500 lirayı aradığınızı sanmıştım...» diye cevap verdi.

Erdoğan ERCAN

Milletler Gülüyor

Kocaman Lâflar

Kötümser, hafta sonu tatilini bir iyimserle geçirmiş olan kimsedir. Marcel AYME

★

Siz ki eski Parisi tanırsınız; bu kadın kimdir.

★ Tristan BERNARD

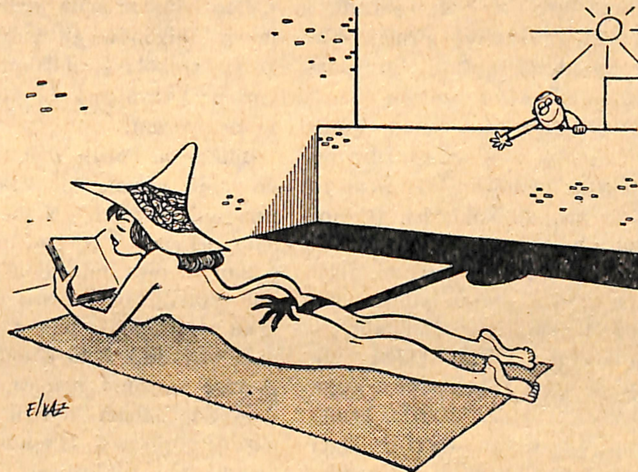
Fakirlerin elektroşoku, arkasına bir tekme yemektir.

★

İyimser, bir seyahatten dönüp evindeki tablada puro izmaritleri bulduğu zaman karısının puro içmeğe başladığını düşünen kimsedir.

★

Sadık bir erkekle, sadık olmayan arasındaki fark; birincinin nemadet hissi duymasıdır.

YAZISIZ!

Rol

Bir film yıldızı, sahne artistlerimizden N. nin şöyle öğündüğünü işitmişti:

— Yıllardır sahnedeyim, bir kere bile rolümü unutmadım şimdiye kadar...

Genç film yıldızı bu öğünmeye dudak büktü:

— Ne olmuş yani; benimse seyircilerimden hiçbiri şimdiye kadar rollerimden hiçbirini unutmadılar!..

Alışkanlık

Evlenme töreninden sonra biri, orta yaşlı damada sordu:

— Karınızın ilk izdivacı değil, öyle değil mi?

— Evet!

— Siz ikinci kocası mısınız?

— Hayır, beşinci kocasıyım.

— Beşinci mi? Aman yârabbi; fakat... Siz artık karınıza göre bir koca değil, bir itiyatsınız!..

— Bu sefer beni soyup daha iyi muayene etmeniz için ücretinizi arttırıyorum.

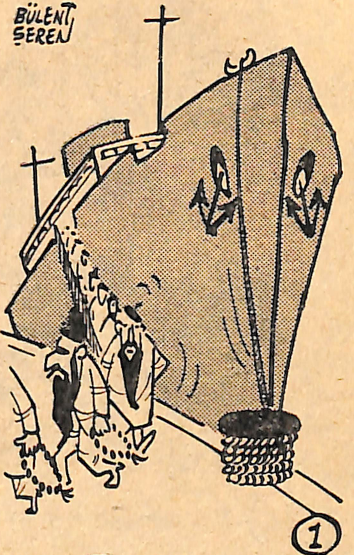
Tahkikat!

Tristan Bernard, pek te iyi tanınmıyan bir adamla evlenmeğe karar vermek üzere olan tanıdığı bir bayana şöyle diyordu:

— Sizi ikaz etmem lâzım; zira nişanlınız hakkında herkes sizin bilmediğiniz birçok şeyler biliyor!..

Kadıncağız hiç bozulmadan cevap verdi:

— Ziyanı yok! Ben de onun hakkında herkesin bilmediği bir sürü şey biliyorum.

Hac dönüşü!

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 24 —

Ebuzarif bey, (bir dakika müsaade!) diyerek yanımızdan kalktı; su dökmek bahanesiyle deniz kenarına doğru yürüyor; (gel!) diye arabacıya da işaret ediyor. O da, hayvanların başından ayrılıp uzaklaştı.

Beyin maksadı, kendi kendilerine görüşüp karar versinler diye bizi yalnız bırakmak.

Ayşe hanım, bir sigara yaktı. Gözlerini aça aça, durmadan dizime çimdik atıyor, söyleniyor:

— Kız, deliliğin âlemi yok, kabul edelim. Acıbadem'deki evin üç aylığı işledi de dördüncüsü bile girdi... Benim Üsküdar'daki ev sahibi çırakmanlara çıkıyor... Bakkal, kasap, sütçü kapıyı aşındırıyorlar... Arabacı deli İbrahim'in on iki mecidiyesini unutma... Baksana Ebuzarif beyin haline, senin derdinden seyyah. Yüzünü görüp bir çift lâkırdı etmeğe razı. Karşımızda otururken, dikkat ediyordum. Dizlerini bile uzatmıyor da, derli toplu, edepli edepli oturuyor... Elini bile tutturmasan gene boyun eğecek.

Kulağıma da fısılıyordu:

— Beğendiğin gibi bir delikanlı bulursan gene gizlice gönlünü eğlendir; meramın elinden ne kurtulur?

Haydi, peki deyip razı olayım. Ya sonu çapanoğlu çıkarsa...

Adama boşu boşuna mı, Çamsakızı lâkabını takmışlar. Tutkal gibi yapışırsa...

Onu da geçelim, şimdi, celbetmek için, elbette yüzüme gülecek; kölenizim!... bendenizim!... diye göz boyayacak... Ya muameleyi değiştirirse, ya kazaklığa kalkıp başıma belâ olursa...

Ebuzarif bey, yaklaştığını belli etmek için, (öhö!.. öhö!) ederek yürüdü; gene karşımıza oturdu.

Elpençe divan durur gibi kollarını önüne kavuşturmuş, boyuna, (İffetpenahımın iradesine muntazırım!) sözünü tekrarlamada.

Ayşe hanım, güya benden gizli söylüyormuş gibi kulağına eğildi. Şunları fıslarken hep işitiyordum:

— Benim yavrucuğum şimdiki hanımlardan değildir. Tecrübesiz, mahçup, mâsum bir tazedir. Belki inanmazsınız, billâhi on dokuzuna geçen aralık ayında girdi... Düğün dönüşü olduğu için başı da tutmuş, çatlıyacak gibi ağrıyormuş... Siz hiç merak etmeyiniz, ben onu razı edeceğim. Yalnız yarına kadar müsaade buyurunuz. Oyalamak için söylüyorsam oğlum Rıza'yı teneşirde göreyim. (Rıza büyük hareket senesi, beş yaşında ölen çocuğu). Yarın akşam, Abdülgaffar ağa, Acıbadem'e kadar zahmet etsin; ev sahiplerinden yabancı biri çıkarsa, enişte beyin üvey oğluyum deyip beni görsün; size hayırlı havadisi getirsin...

Yoğurtçu köprüsüne kadar beraber gittik. Ebuzarif bey orada indi; araba bizi eve kadar getirdi.

Kapıdan içeri girer girmez, Kanarya boynuma sarılmış, bir yanağımı bırakıp ötekini öpüyor.

— Ayol, diyor, sen benim gözümün içine baksana, ben budala mıyım? Tayfur'un boynu bükük duruşu, yaslı mendili koklayışı, (Çeşmi mahmur) unu üstüste çaldırışı yapmacık... Kabahat hep onun. İyisi mi, ona inaden arabın yüzüne gülerim, saltanata konup onu çatır çatır çatlatırım... Yüzüne gülelim diyorsam dünden fitmişiz gibi koşacak değiliz... Önden elbette kendimizi naza çekeceğiz... Bakalım Hacı Fışfış kesenin ağzını açsın, serpiştirmeğe başlasın... Tekliflerimizi edelim, işi sağlam kazığa bağlıyalım... Ne cariyesin, ne de esir; gözü bağlı emir altına girmek katiyen olmaz... Sen razı olsan ben olmam... Alimallah arabın yakasına yapıştım mı ot bulunmıyan yerde ona dokuz araba ot yoldururum... Başında zangoç kesilmiyecek, seni serbest bırakarak, bir dediğini de iki etmiyecek... Yağma mı var?... Piliç gibi kız kolay kolay kör fellâhın yüzüne güler mi?...

★

15 Mayıs

Bu gece de, gözüme uyku girmiyen gecelerden biri oldu. İki kirpiğimi kavuşturmadım; sabaha kadar yatağın içinde o yandan bu yana döndüm durdum. Kaç kere kalktım oturdum; kaç defa pencereyi açıp kapadım.

Tuhaf değil mi, Tayfur'un evlendiğine içimden hâlâ inanmak gelmiyor. Düğününe gittiğime, onu karısiyle kolkola gördüğüme inanamıyorum; rüyaymış da uyanmışım zannediyorum.

Billâhi bu çocuk deli. Hâlâ bende gönlü varmış da niçin ayak altına aldı, çiğnedi? Niçin koltukta, içini çekerek, (Çeşmi mahmurun sebeptir) diye mırıldanıyor? Niçin kül gibiydi, her tarafı titriyordu?

Ya selâmlıktaki hali, sazın yanındaki vaziyeti... Beni karşıdan görür görmez benzinin uçması, şaşkına dönmesi, siyah kenarlı mendilini yüzüne götürmesi, (Çeşmi mahmur) unu üstüste çaldırması...

Lâkayt bir erkek bunların yüzde birini yapmaz; yapmak aklına gelmez... Demek beni hâlâ seviyor.

O halde bu çılgınlığı niçin etti, niçin evlendi?

Tatar suratlı babasının, hamam natırı kılıklı anasının ısrarı desem, benim bildiğim Tayfur bu derece emir kulu değildir. Boyunduruk altına girmez, kendi bildiğinden şaşmaz.

Sebep düşünüyorum, bir tane bulamıyorum... Deli olmak işten değil.

Tayfuru, eni konu unutmuştum. Hattâ köşkünün kapısından girerken, düğününün kalabalığına katılırken, yatak odalarını seyrederken bile tüyüm kıpırdamamıştı. Öbür seyircilerden zerre kadar farkım yoktu. Lâvabolarının önünde saçlarımı düzelttim. Çantamı açıp pudra, lâvanta sürdüm. Yenge hanımdan firkete istiyerek arka topuzumu bile yeniden yaptım.

Merdivende beklemenin hiç lüzumu yoktu. Nereden aklıma esti de durdum, yakınına sokuldum, o sözlerine meydan verdim. O dakika, niçin köşkten kaçmadım? Bahçeye çıkmanın, selâmlığın önüne gitmenin, bir daha yüzünü görmenin ne lüzumu vardı? (Çeşmi mahmurunu) orada da işitmeğe, sebep ne idi?

İçime yeni baştan ateşi soktum.

Istıraplı gecelerde sabah olamıyor, karanlıklar sıyrılamıyor, aydınlık basamıyor. Zaten bilirim: Gece, muztariplere karşı çok muannittir.

Şafak henüz sökmeğe başlamıştı. Şezlongtan kendimi attım.

Kararım karar: Kıyamet kopsa Tayfur'a bir mektup yazacağım, hepsinin sebebini soracağım. Açıkça söyleyin: Hakikaten beni seviyor mu, sevdiği için mi bunları yapıyor, yoksa eğleniyor mu? Maskarası mı oldum?

Şimdiye kadar, iki satırla niçin sormadığıma hayretteyim. On beş gün evvel bunu hatırlamamak budalalık değil mi?

Üç kelime, yani (beni sevmiyor mu idin Tayfur?) kâfi.

....

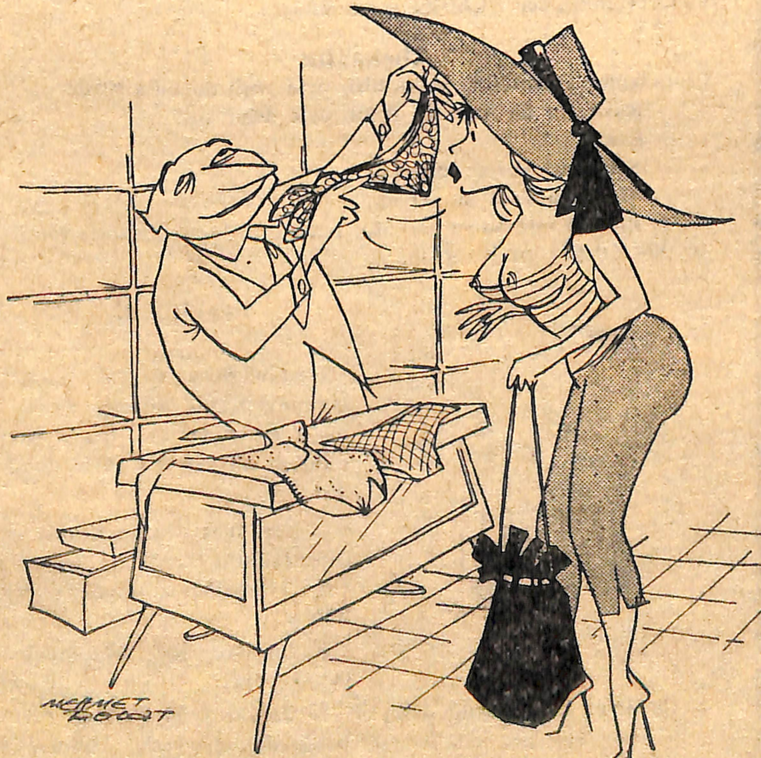
Konsolun çekmesini çekmişim... Kurşun kalem, kâğıt bulmuşum... Pencerenin önünde, yazmış yazmış, buruşturmuşum.

Zarfa koyup yapıştırdığım mektubun müsveddesi işte avucumda, sımsıkı tuttuğum şu satırlar:

«Tayfur Şani bey,

Düğününüze, herkes gibi, vakit geçirmek ve eğlenmek için, ben de geldim. Şani paşa hazretlerinin mahdumu âlileriyle Topaç Molla beyin kerimeleri hanımefendinin velimeleri, şüphesiz ki hayli meraklı olacaktı.

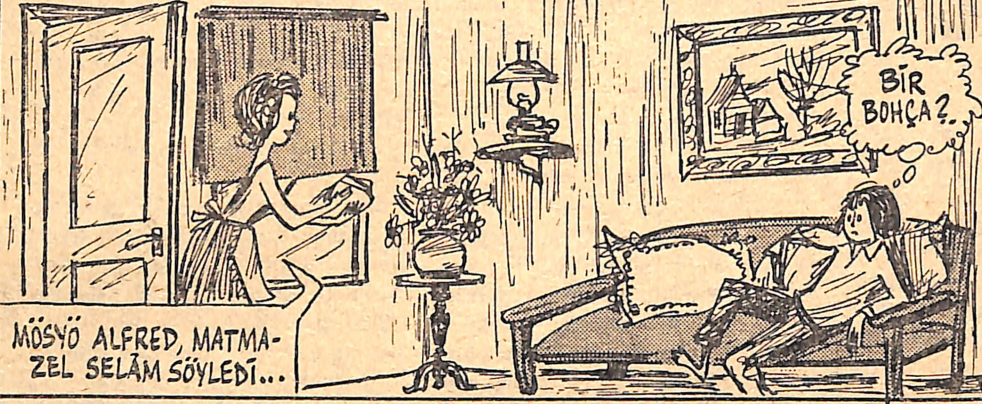
(Devamı var)

— Emin olun bayancığım, bu mayo sizi çok açacak!...

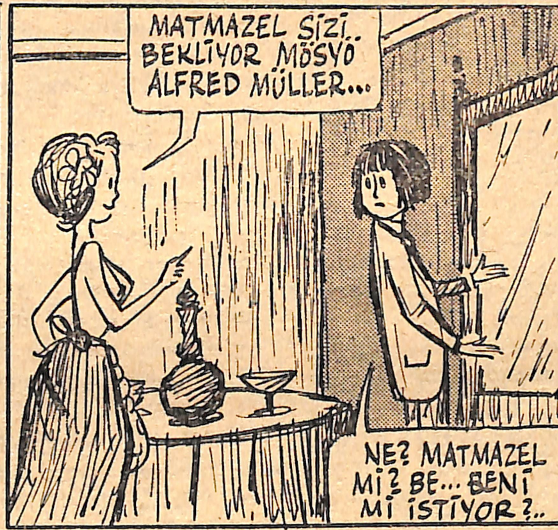
bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

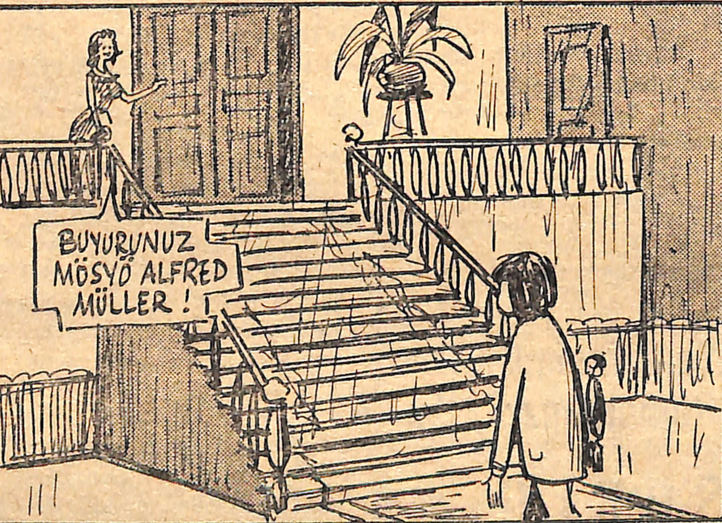

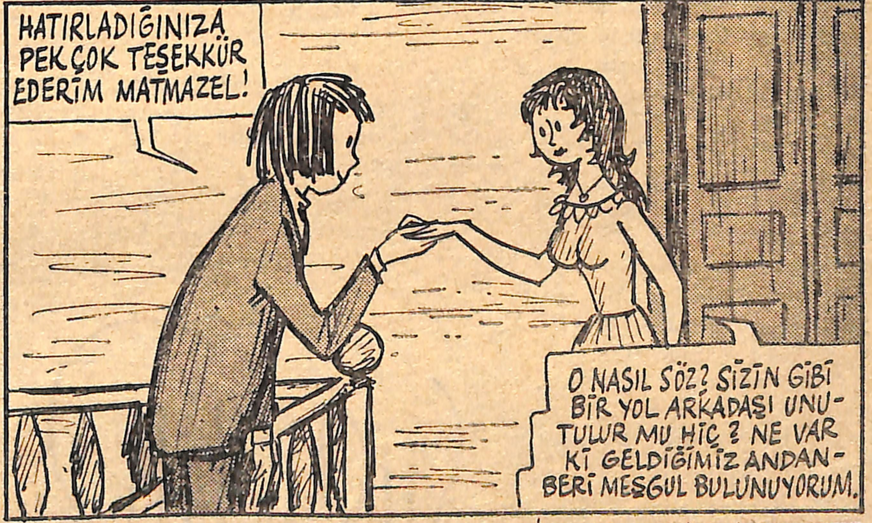

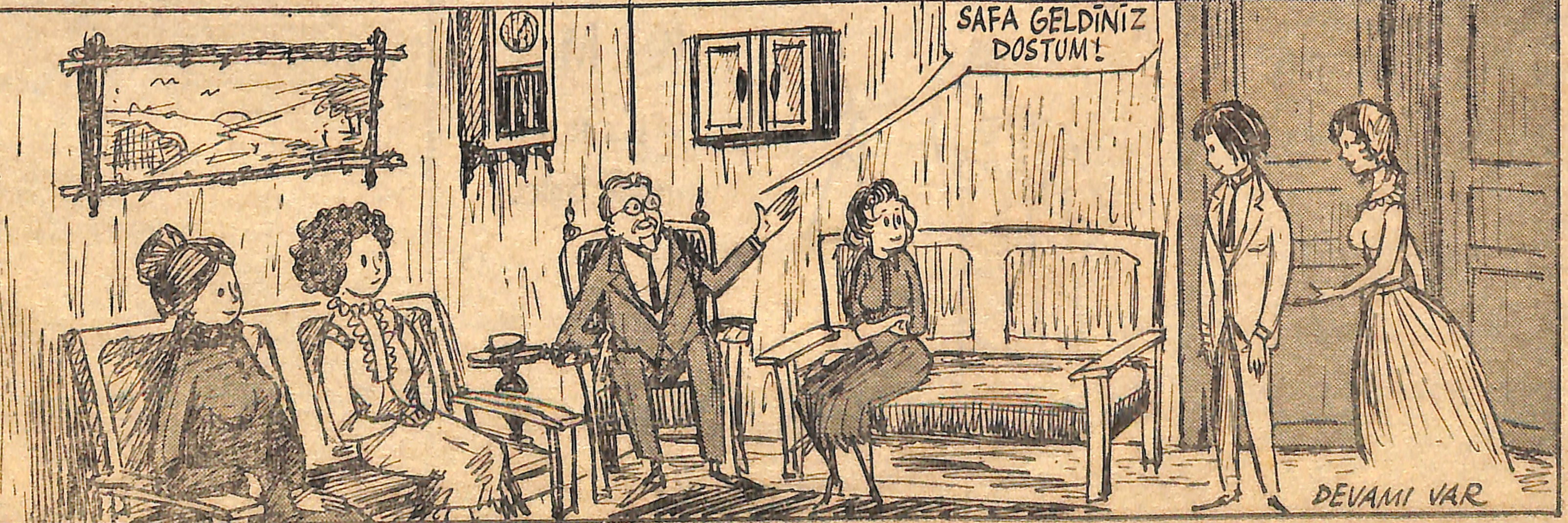

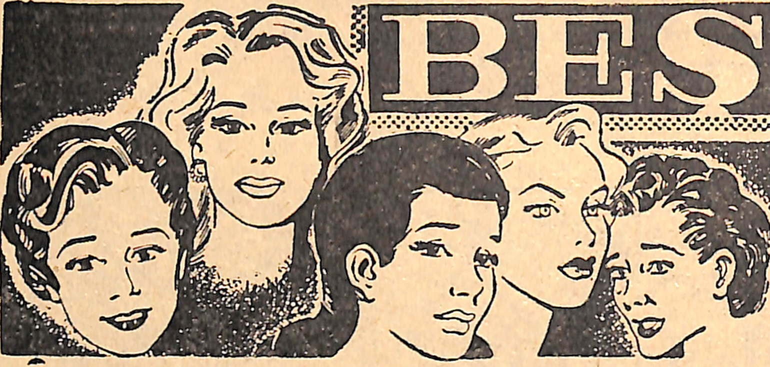

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 37 —

Her şeye rağmen tebessümün aydınlattığı çehre de hoştu. Muntazam gümüş gibi saçlarıyla büyük bir tezat teşkil eden bir çehreydi bu. Adam kırk yaşından fazla da durmuyordu.

Mr. Bossart, «Yalnız mısın?» diye sordu.

— «Evet. Trene yetişmeden evvel bir iki kadeh bir şey içeyim diye düşündüm. «Barbara'ya baktı, sonra bara gitmek için döndü.

Mr. Bossart yana doğru çekildi. «Bizimle otursana.»

— «Peki.» Barbara'nın yanına oturarak, genç kadına hafifçe tebessüm etti. Tebessüm hafifti fakat yine de Barbara'nın dikleşmesine sebebiyet verecek kudretteydi.

Mr. Bossart, «Barbara Lemont... Sidney Carter,» dedi.

— «Tanıştığımıza memnun oldum.»

Barbara yavaşça cevap verdi. «Teşekkür ederim.»

Mr. Bossart, «Fabian'ın senelik partisindeydik,» diye güldü. Sanki Sidney Carter'i Barbara'yla aralarında bir şey olmadığına ikna etmek istermiş gibi de bir hâli vardı.

— «Ya? Parti nasıldı bari?»

Mr. Bossart, «Fevkalâdeydi,» dedi. «Fevkalâde.»

Barbara lâkayt bir tavırla ilâve etti. «Çok güzeldi.»

Sidney Carter, «Biz bu sene parti vermiyoruz,» diye başladı. «Memurların partiden benim kadar nefret ettiklerini anladım. Bu yüzden partiden vaz geçip, onlara büyükçe birer çek verdim, oldu bitti. Neyse bizim memurlar birbirleriyle iyi geçinir. Fakat bazı bürolarda Noel'i yumruk yumruğa gelmeden nasıl geçirdiklerine şaşıyorum.»

Barbara güldü.

Sidney Carter ona sordu. «Siz Fabian'da ne yapıyorsunuz?»

«— Yumruk yumruğa kavgadan gayri mi?»

«— Evet.»

«— Amerikan Kadını Mecmuasının Güzellik kısmını idare eden hanımın muaviniyim. Daha doğrusu dündenberi...»

Mr. Bossart atıldı. «Artık ona, Wonderful parfömünden bahsedebilirsin Sidney.»

«— Wonderful parfömünden mi? Sizin mi o?»

Sidney Carter başını salladı. «Hayır... Sadece reklâm yapıp parfömü satmağa çalışıyoruz. Müşterilerimizden biri o.»

O esnada Mr. Bossart, kalkarak tuvalete gitti.

Sidney Carter'le yalnız kalan Barbara adama ne söyliyeceğini bilmiyordu. Dudağını ısırdı. Bir gençle gezmeğe çıktığı zaman söylediği alelâde şeyleri bu adama tekrarlayamazdı. Zira adam evliydi, koskoca bir reklâm acentasının sahibiydi... Bir arkadaşına söyliyeceği kibar sözleri de Sidney'e söylemesi doğru değildi. Zira adamın gözlerindeki pırıltı ve tatlı tebessümü, Barbara'nın sıkıntılı, ümitsiz gecesini değiştirivermişti.

Sidney, «Amerikan Kadını Mecmuasına Wonderful'un bir ilânını koyabiliriz,» dedi. «Ne dersiniz?»

«— Tabiî.»

«— Ciddi söylüyorum. Orada çalıştığınız ve Umum Müdür Muavinlerinden biriyle de gezmeğe çıktığınız için hemencecik, «Evet» demeyin. Sizin bir kadın olarak ne düşündüğünüzü anlamak istiyorum.»

Genç kadın o kadar şaşalamıştı ki, ters şeyler söyliyeceğini bilmesine rağmen kendini tutamadı. «Mr. Bossart'la o mânada gezmeğe çıkmış değilim. Tam mânasiyle kadın da sayılmam, henüz yirmi bir yaşındayım.»

«— O halde bana bunlara göre cevap verin.»

Barbara da dayanamıyarak gülmeğe başladı.

«— İkinizin eğlenceli vakit geçirdiğine memnun oldum,» diyen Mr. Bossart tepelerine dikilmişti. Karanlık salonda twidli bir hayaleti andırıyordu. Barbara'nın yanına, eski yerine oturdu ve saatine baktı. «Yavaş yavaş gitsek mi?»

Barbara istemiye istemiye, yavaşça, «Evet,» dedi.

Dışarıda sokak karanlık ve serindi. Barbara insanda şehirde değil de kırdaymış hissini uyandıran soğuk ve temiz havayı içine çekerken, karşıda bir taksi belirdi. Mr. Bossart işaret edip, arabayı durdurdu. Sonra da kapıyı açarak:

«— İlk taksiyi sana bırakalım, Barbara,» dedi. Genç kadının omuzunu okşayarak ilâve etti. «Eve sağ salim git. İyi uykular... Noel'in kutlu olsun.»

Barbara taksiye binmedi, fakat dönüp adama baktı.

Sidney hemen lâkayt bir tavırla, «Bu taksiyi Barbara'yla paylaşsak daha iyi olur,» dedi. «İkimiz de aynı tarafa gidiyoruz.»

Mr. Bossart, «Sen trene gitmiyor musun?» diye sordu.

«— Müşterilerimden biri parti veriyor, uğramazsam ayıp olur. Bir iki dakika orada kalır, sonra öbür trene binerim.»

«— Güle güle Sidney.» Mr. Bossart bir kolunu adamın omuzuna atarak, diğer eliyle de onun elini sıktı. «İyi geceler.»

«— Sana da.»

Barbara, «Allaha ısmarladık Mr. Bossart,» dedi. Sidney onu taksiye bindirdi, araba hareket etti. Genç kadın arka pencereden baktı ve Mr. Bossart'ın tekrar bara girdiğini de gördü. Sinirli bir tavırla şoföre adresi verdikten sonra Sidney'e döndü.

«— Siz nereye gidiyorsunuz?»

«— Seni bırakıp trene yetişeceğim. Bizim yaşlı izcinin seni gecenin bu saatinde yapayalnız eve göndermeğe kalkması hiç de hoşuma gitmedi.»

«— Yani parti yok mu?»

«— Yok ya...»

Barbara, «Çok iyisin,» dedi. «Biliyorsun... Mr. Bossart benim için mühim değil... Fakat demin pencereden bakıp onun tekrar bara girdiğini gördüğüm ve pokerci arkadaşının yanına dönebilmek için beni başından attığını anladığım zaman çok fena oldum. Kimbilir şu anda kaç kişi sıkıcı buldukları için yanlarındakini başlarından atmağa uğraşıyorlar. Korkunç bir düşünce bu.»

«— Fakat baştan atılanlar da serbest kaldıkları için memnunlar her halde. İşin bu tarafını hiç düşündün mü?»

Barbara bir an düşündü. «Haklısın... Ben de şu anda hakikaten memnunum.»

Sidney elini aralarına, kanapeye koydu, sonra da genç kadının elini tuttu. «Müsaade eder misin?»

«— Tabiî.» Sidney elini tutar tutmaz kalbinin deli gibi çarpmağa başlıyacağı hiç aklına gelmemişti. Kalbi yarı korku, yarı heyecan ve arzuyla çarpmaktaydı. Barbara parmaklarını dimdik tutuyordu, Sidney hafifçe elini sıktığı zaman da karşılık vermedi.

Sidney sâkin bir tavırla, «Sana sulanmıyorum,» dedi. «Bu sadece kör olmıyanların göremedikleri şeyleri anlayabilmek için uydurdukları bir kör alfabesi.»

Barbara ileriye doğru bakmaktaydı. Sidney'in elinin temasını bütün vücudunda hissediyordu.

Halbuki genç adam onun elini hafifçe tutmuştu. Barbara'ya bütün kolu ağırlaşmış, bir ağaç kütüğü halini almış gibi gelmekteydi. Sonra Sidney onun elini bıraktı, Barbara'nın kolu canlandı. Fakat soğuk deri koltuğun üstündeki eli şimdi yapayalnız ve buz gibiydi.

Barbara, «Eve geldik,» diye mırıldandı. Gelmemiş olmalarını da o kadar istiyordu ki.

Sidney şoföre parasını verdikten sonra Barbara'yla apartmanın kapısına kadar gitti. «İyisin ya artık?»

«— Evet, teşekkür ederim.»

Sidney başını kaldırarak baktı. «Senin dairenin pencereleri hangisi?»

Barbara onun bu alâkasına sevinmişti. «Noel ağaçlı pencereyi görüyor musun?»

(Devamı var)

Yeni resimli Romanımız:

SUÇLU KİM?

ÇİZEN:

Turhan Selçuk

Komiser Osman'ın bu yeni macerasını, eskilerini aşan bir merak ve heyecanla okuyacaksınız

İki hafta sonra

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

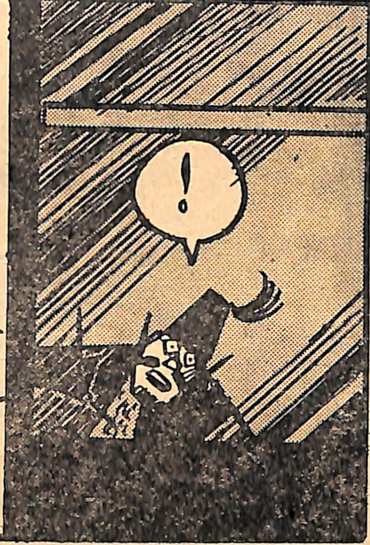
DÜĞÜN GECESİ ESRARI

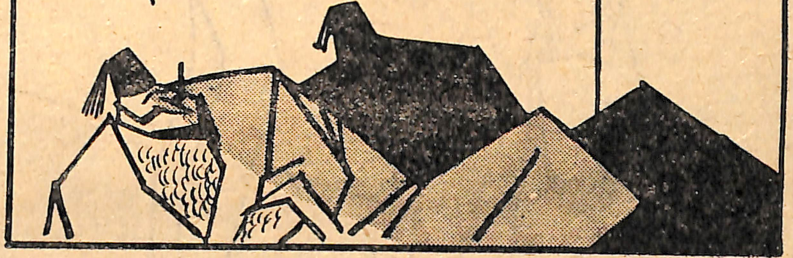
27

FETTULLAH PENCEREDEKİ ADAMA ATEŞ EDER...

CAMDAKİ ADAMIN GÖZLERİ PARILDAR..SALLANIR GİBİ OLUR, BİRDEN GÖZDEN KAYBOLUR.. BİR KAÇ SANİYE SONRA YERE DÜŞEN BİR CİSMİN GÜRÜLTÜSÜ DUYULUR...

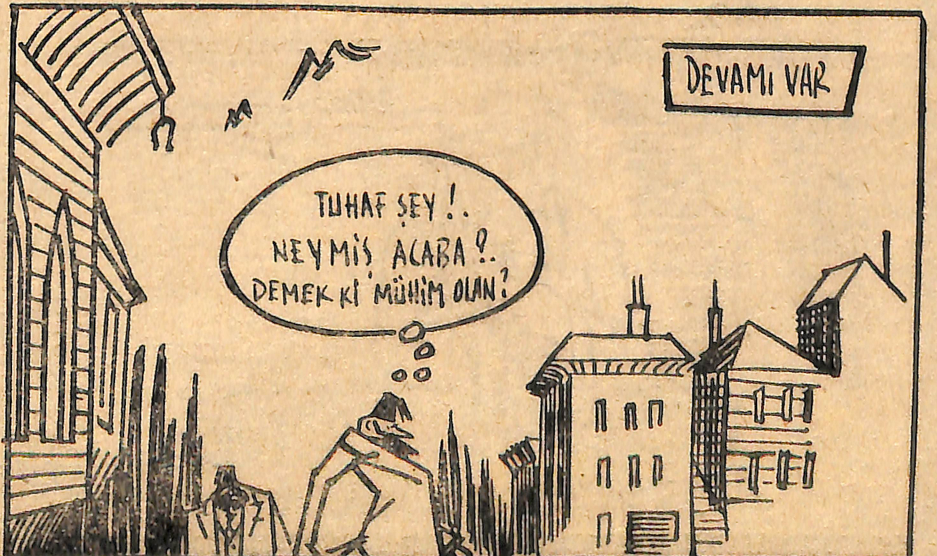

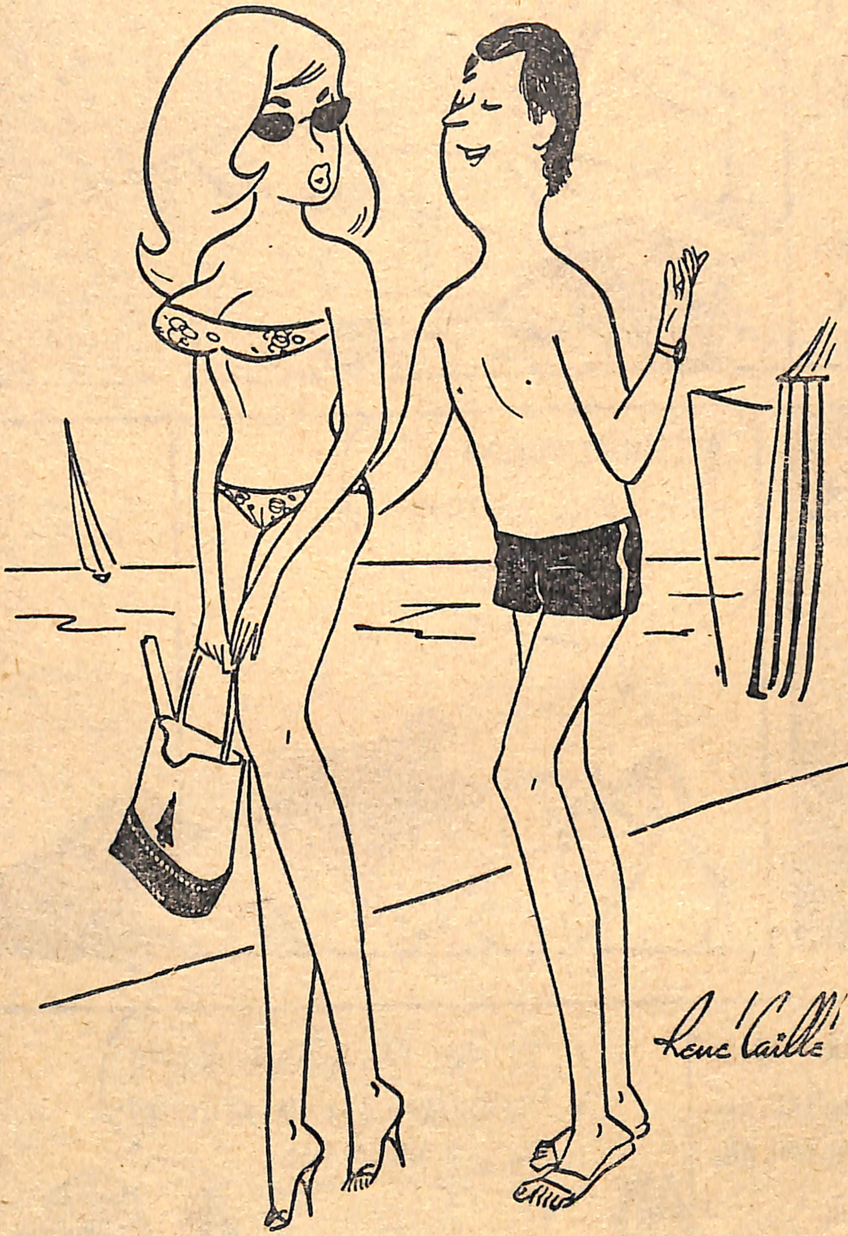

GECEYİ RAHAT GEÇİREN KOMİSER SABAHIN ERKEN SAATINDA UYANIR.

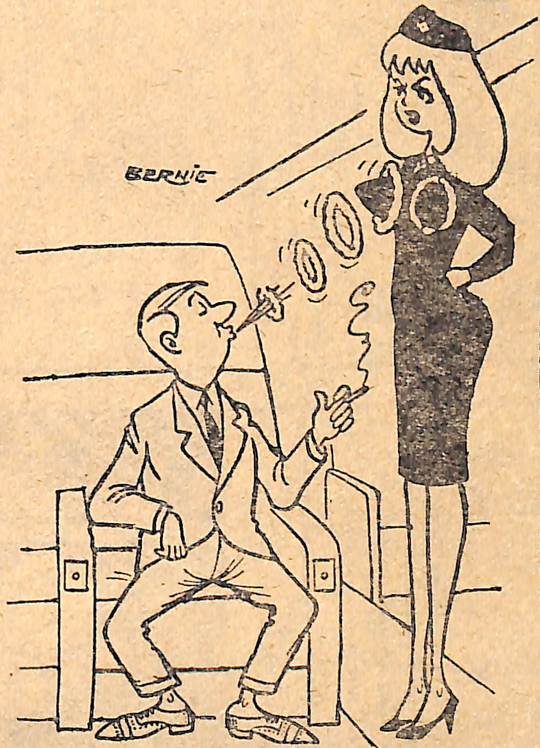

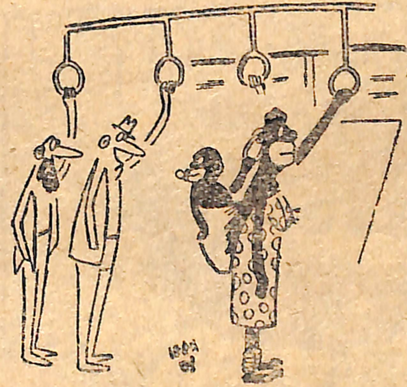
dünya karikatürleri

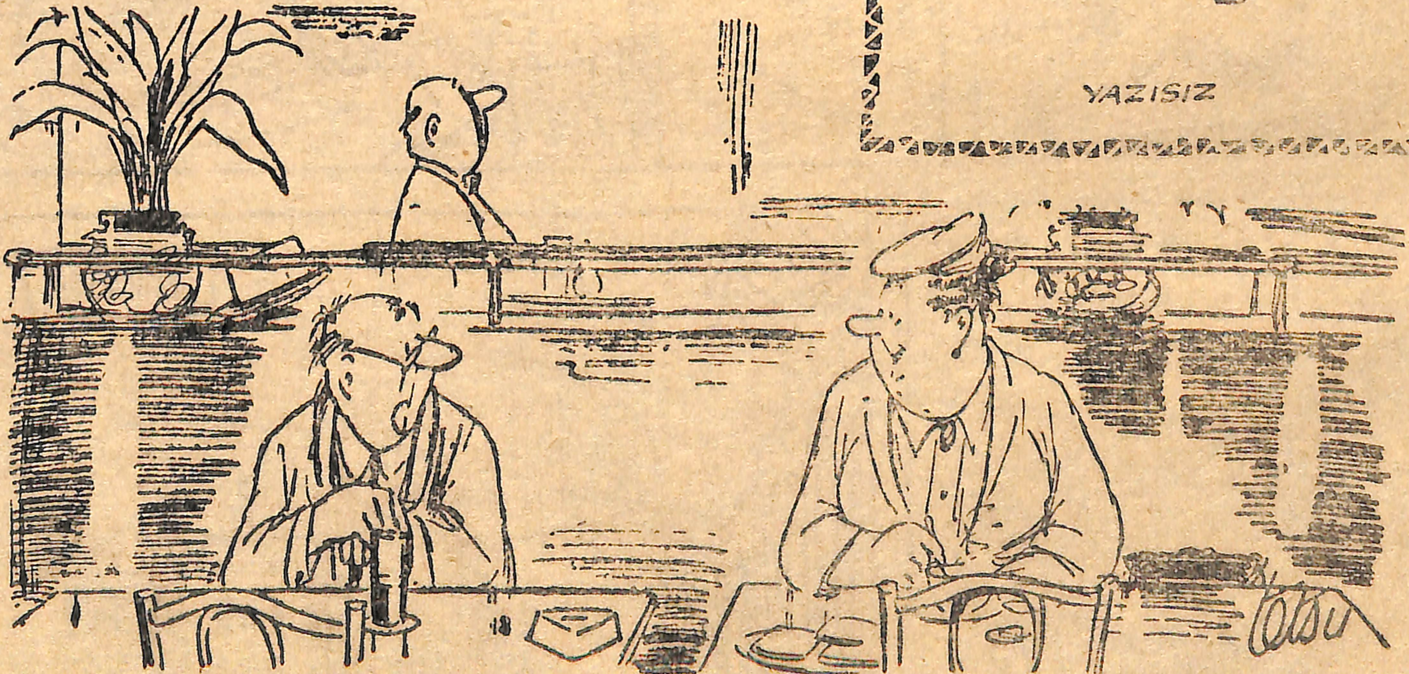
—BEN ÜNLÜ BİR PİYANİSTİM BAYAN...
—BELLİ... ÇOK MARİFETLİ PARMAKLARINIZ VAR!

—BULUTLU TEPELER ÜSTÜNDEYİZ GALİBA!

YAZISIZ

—HATIRLIYOR MUSUN ?.. BİR ZAMANLAR SEN BENİ "GÜZEL ÇİÇEĞİM" DİYE ÇAĞIRIRDIN, BEN DE SENİ "YAVRU KUŞUM" DİYE...

tasarruflarınızın hedefi
Ziraat Bankası
olacaktır.

Çünkü

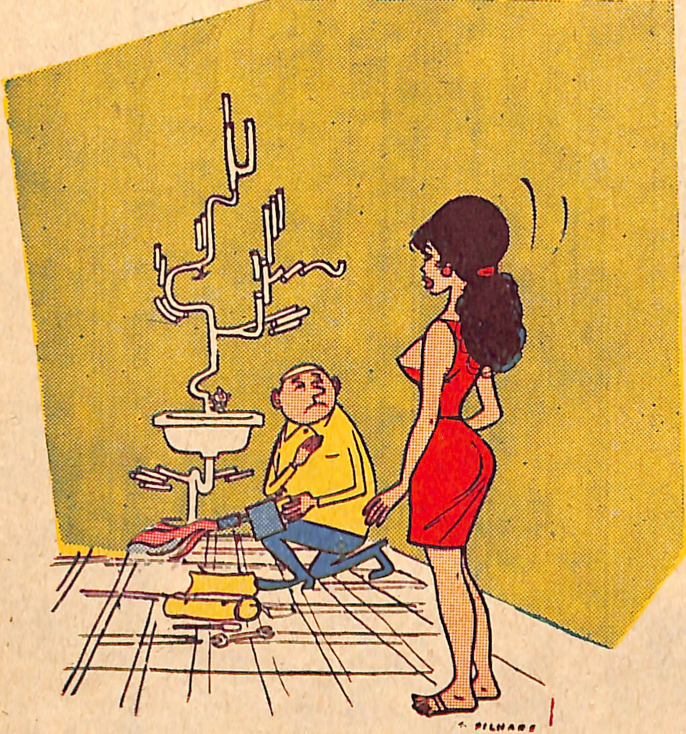
Ziraat Bankasında
açtıracağınız tasarruf hesabı
size huzur verecek
istikbalinizi sağlıyacaktır.

A. Ayhan

T. C. ZiRAAT BANKASI

Basın - 5715 - 91

Akbaba

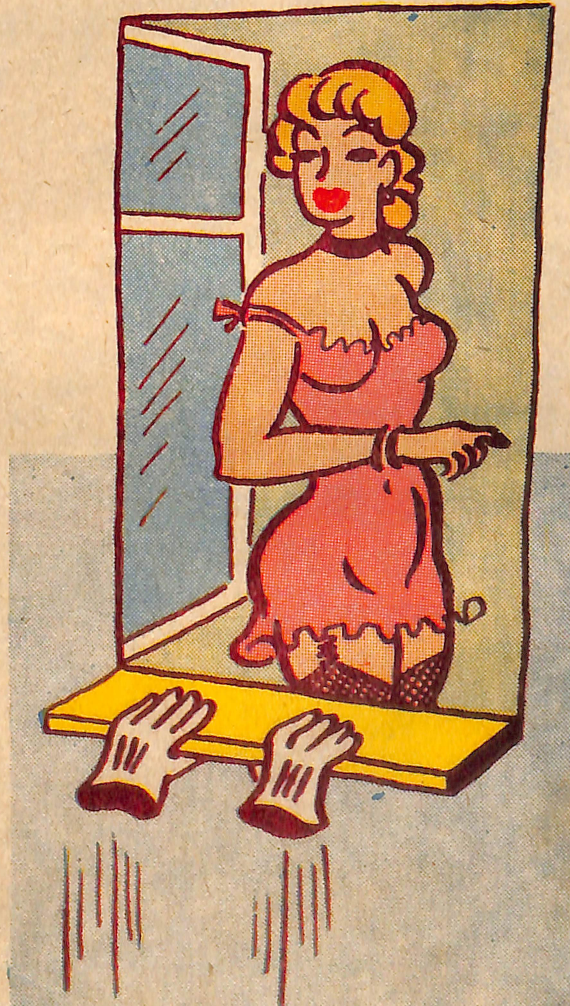
-OOOO... SİZ GALİBA NON-FİGÜRATİF MUSLUKÇUSUNUZ!

-BAK, SENİ GÖRÜNCE SEVİNÇTEN ETEKLERİM ZİL ÇALIYOR!..

-AYOL TERS YÜZÜYORSUN, DENİZ BU TARAFTA!

-GİREBİLİRSİN SEVGİLİM, BABAM GİTTİ!..